

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 5. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2016 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 5. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Wiesława Dobkowskiego	19
senatora Roberta Dowhana.....	23
senatora Jana Marii Jackowskiego oraz senatora Krzysztofa Słonia	31
senatora Kazimierza Kleiny	37
senatora Józefa Łyczaka	40
senatora Andrzeja Pająka	44
senatora Grzegorza Peczkisa	47
senatora Mariana Poślednika.....	51
senator Grażyny Sztark	53
senator Alicji Zając	55
senatora Jana Żaryna.....	60

5. POSIEDZENIE SENATU

(18 grudnia 2015 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło,
 do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
 do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego
 oraz do p.o. szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego Ernesta Bejdy

Oświadczenie dotyczy wyjaśnienia okoliczności opóźnienia publikacji w 2014 r. ustawy o tak zwanych rajach podatkowych i strat budżetu państwa z tym związanych.

W 2014 r. głośna była medialnie sprawa opóźnienia publikacji Dziennika Ustaw z ustawą o tak zwanych rajach podatkowych, skutkiem czego były straty budżetu państwa szacowane na kilka miliardów złotych. Sprawa miała być przedmiotem badań prokuratora, Najwyższej Izby Kontroli oraz CBA, miała być też przedmiotem kontroli wewnętrznej w kancelarii premiera.

Zwracam się do wszystkich adresatów oświadczenia o następujące informacje. Jakie ustalenia zostały poczynione w tej sprawie? Czy ustalone zostały osoby odpowiedzialne za opóźnienia publikacji w Dzienniku Ustaw? Czy te osoby zostały pociągnięte do odpowiedzialności służbowej lub karnej?

Rafał Ambrozik

**Odpowiedź
 CZŁONKA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 27.01.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Rafała Ambrozika w sprawie *wyjaśnienia okoliczności opóźnienia publikacji w 2014 r. ustawy o tak zwanych rajach podatkowych i strat budżetu państwa z tym związanych* złożone na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r. przedstawiam poniższe informacje.

W 2014 r. Departament Kontroli i Nadzoru Kancelarii Prezesa Rady Ministrów przeprowadził kontrole publikacji ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. *o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw* (dalej: *ustawa zmieniająca*) w Ministerstwie Finansów oraz Rządowym Centrum Legislacji. Ustalenia kontroli uzasadniały negatywną ocenę skuteczności i rzetelności działań Ministerstwa Finansów oraz Rządowego Centrum Legislacji dotyczących zapewnienia wejścia w życie przepisów ustawy zmieniającej w zakresie zagranicznych spółek kontrolowanych (CFC) z dniem 1 stycznia 2015 r.

Ministerstwo Finansów, jako autor ustawy zmieniającej, nie monitorowało daty jej opublikowania w terminie umożliwiającym wejście w życie z dniem 1 stycznia 2015 r., tym samym nie zapewniono objęcia przepisami dotyczącymi CFC jak najszerszej grupy podmiotów. Nie podjęto również działań w celu przyspieszenia prac nad publikacją ustawy zmieniającej.

Odpowiedzialny za przygotowanie ustawy zmieniającej był Departament Podatków Dochodowych Ministerstwa Finansów, który nie dostrzegł ryzyka związanego z nieopublikowaniem ustawy w oczekiwanym terminie i nie informował członków Kierownictwa Ministerstwa o potencjalnych skutkach nieogłoszenia regulacji do dnia 30 września 2014 r. Odpowiedzialny m.in. za koordynowanie procesu zmian prawa w podatkach dochodowych i nadzór nad pracami legislacyjnymi był Dyrektor Departamentu Podatków Dochodowych. Prace nad procesem przygotowania ustawy zmieniającej nadzorował bezpośrednio Zastępca Dyrektora Departamentu.

Zalecenia przekazane Ministrowi Finansów w *Sprawozdaniu z kontroli*¹ dotyczyły:

- wzmocnienia nadzoru nad monitorowaniem procesu ogłaszania aktów prawnych w celu zapewnienia wejścia w życie przepisów w planowanym terminie,
- wyciągnięcia konsekwencji służbowych wobec osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości.

Minister Finansów poinformował o przyjęciu ustaleń kontroli oraz wydaniu polecenia dokonania zmian w Regulaminie organizacyjnym Ministerstwa, które nałożą obowiązek monitorowania terminów ogłaszania aktów prawnych przez Rządowe Centrum Legislacji oraz zapewnią właściwy nadzór nad wykonywaniem tego obowiązku przez pracowników Ministerstwa².

Ponadto Minister Finansów poinformował³, że z dniem 16 października 2014 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Podatków Dochodowych zakończył pracę na tym stanowisku. Wobec Dyrektora Departamentu Podatków Dochodowych wszczęto na wniosek Dyrektora Generalnego postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w art. 125 ustawy o służbie cywilnej⁴. Postępowanie zostało umorzono 15 stycznia 2015 r. wobec niepotwierdzenia zasadności zarzutów naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Jednak ze względu na fakt, że okoliczności dotyczące organizacji pracy Departamentu Podatków Dochodowych wskazywały na niewłaściwe zarządzanie jego pracą, Dyrektor Generalny 23 stycznia 2015 r. wystosował pismo, w którym zobowiązał Dyrektora tego Departamentu do właściwego zarządzania komórką organizacyjną oraz do dochowania najwyższej staranności w realizacji powierzonych zadań. Osoba, która była zatrudniona na stanowisku Zastępcy Dyrektora Departamentu Podatków Dochodowych jest obecnie zatrudniona w tej komórce na stanowisku radcy ministra.

Ustalenia kontroli w Rządowym Centrum Legislacji uzasadniały negatywną ocenę skuteczności i rzetelności działań dotyczących zapewnienia wejścia w życie przepisów ustawy zmieniającej w zakresie opodatkowania dochodów zagranicznych spółek kontrolowanych (CFC) z dniem 1 stycznia 2015 r. Proces ogłaszania aktu prawnego przez Rządowe Centrum Legislacji nie zapewnił objęcia przepisami ustawy w zakresie CFC jak najszerszej grupy podmiotów. Negatywnie oceniono również niedochowanie należytej staranności w celu prawidłowego ustalenia terminu ogłoszenia przepisów, a także brak współpracy Rządowego Centrum Legislacji z Ministerstwem Finansów w tym zakresie. Pomimo stwierdzonych nieprawidłowości, działania Centrum nie naruszały przepisów dotyczących publikacji aktów normatywnych.

Ustawa zmieniająca nie została opublikowana przed 1 października 2014 r., ponieważ Rządowe Centrum Legislacji nieprawidłowo ustaliło termin ogłoszenia ustawy zmieniającej, a w konsekwencji skierowało akt prawny do procedowania w trybie standardowym, a nie przyspieszonym. W wyniku kontroli ustalono, że odpowiedzialność za nieprawidłowe ustalenie terminu publikacji ustawy zmieniającej ponoszą Dyrektor Departamentu Dzienników Urzędowych i Systemów Informacyjnych oraz Zastępca Dyrektora tego Departamentu, którzy dokonywali analizy przepisów *vacatio legis* i w konsekwencji nie nadali pracom właściwego priorytetu, tj. przyspieszonego trybu pracy.

Zalecenia przekazane Prezesowi Rządowego Centrum Legislacji w *Sprawozdaniu z kontroli*⁵ dotyczyły:

¹ Pismo DKN-583-6(4)/14 z 15 października 2014 r.

² Pismo MF-BAKZD2/0802/GBX/1/2014/RD95016 z 17 października 2014 r.

³ Pismo BAK.0811.1.2016 z 20 stycznia 2016 r.

⁴ Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1111, ze zm.).

⁵ Pismo DKN-5S3-6(5)/14 z 15 października 2014 r.

- niezwłocznego wdrożenia wewnętrznych procedur ogłaszania aktów prawnych, w tym adekwatnych i skutecznych mechanizmów monitorowania, we współpracy z rządowymi projektodawcami, terminu ogłaszania aktów prawnych,
- wzmocnienia nadzoru nad procesem ogłaszania aktów prawnych w celu zapewnienia wejścia w życie przepisów w planowanym terminie,
- wyciągnięcia konsekwencji służbowych wobec osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości.

Prezes Rządowego Centrum Legislacji poinformował⁶, że bezpośrednio po zdarzeniu podjęte zostały w Centrum działania, które powinny wzmocnić narzędzia komunikacyjne, zapowiedział również rozpoczęcie publikowania na stronie internetowej Centrum pełnego wykazu aktów, które wpłynęły i oczekują na ogłoszenie, wraz z informacją o planowanej najpóźniejszej dacie ogłoszenia. Prezes Rządowego Centrum Legislacji poinformował również o planowanym udostępnieniu dodatkowych narzędzi informatycznych, które będą ułatwiać przekazywanie Centrum informacji o okolicznościach istotnych dla organizacji procesu ogłaszania aktu.

Wykonując zalecenie wyciągnięcia konsekwencji służbowych wobec osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości określone w *Sprawozdaniu z kontroli*, w październiku 2014 r. Prezes Rządowego Centrum Legislacji:

- nie przyznał premii regulaminowej za październik 2014 r. Wiceprezesowi Rządowego Centrum Legislacji, Dyrektorowi oraz Zastępcy Dyrektora Departamentu Dzienników Urzędowych i Systemów Informacyjnych w Rządowym Centrum Legislacji,
- wobec Dyrektora Departamentu Dzienników Urzędowych i Systemów Informacyjnych zastosował również karę porządkową (w październiku 2015 r., na mocy art. 113 §1 Kodeksu pracy, odpis zawiadomienia o ukaraniu został usunięty z akt osobowych pracownika, a karę uważa się za niebyłą).

Łączę wyrazy szacunku

Beata Kempa

Odpowiedź PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, 21.01.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika podczas 5. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 18 grudnia 2015 roku, przekazane przy piśmie z dnia 23 grudnia 2015 roku Wicemarszałka Senatu Pani Marii Koc, uprzejmie informuję co następuje.

Prokurator Okręgowy w Warszawie prowadził pod sygn. akt VI Ds. 308/14, wszczęte w dniu 6 października 2014 roku, śledztwo w sprawie niedopełnienia w okresie od 17 do 30 września 2014 roku obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych – pracowników Ministerstwa Finansów i Rządowego Centrum Legislacji – polegającego

⁶ Pismo RCL 081-10/14 z 20 października 2014 r.

na braku właściwego nadzoru nad przebiegiem procesu legislacyjnego oraz nieprawidłowym określeniu właściwego terminu opublikowania aktu prawnego, skutkującego nieopublikowaniem do końca września 2014 roku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej tekstu ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 roku o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw, dokonującej zmian, między innymi, w zakresie dotyczącym opodatkowania zagranicznych spółek kontrolowanych (CFC), a w konsekwencji przesunięciem wejścia w życie wspomnianej ustawy w zakresie dotyczącym CFC z 1 stycznia 2015 roku na datę późniejszą, czym działali na szkodę interesu publicznego, to jest o czyn z art. 231 §1 k.k.

Śledztwo w powyższej sprawie zostało umorzone prawomocnym postanowieniem z dnia 20 lutego 2015 roku wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.). W toku postępowania uzyskano i przeanalizowano obszerną dokumentację, w tym w zakresie przebiegu procesu legislacyjnego, dokumentację z Ministerstwa Finansów i Rządowego Centrum Legislacji, sprawozdania z kontroli przeprowadzonej w Rządowym Centrum Legislacji przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów oraz przez Najwyższą Izbę Kontroli, jak również przesłuchano kilkunastu świadków z wyżej wymienionych instytucji. Na podstawie przeprowadzonych czynności ustalono, że założeniem projektu przedmiotowej ustawy było doprowadzenie do sytuacji, aby zawarte w niej przepisy dotyczące opodatkowania zagranicznych spółek kontrolowanych weszły w życie nie później niż całość przepisów tej ustawy, to jest nie później niż 1 stycznia 2015 roku. Ze względu na to, że ustawa ta ogłoszona została w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 3 października 2014 roku, przepisy dotyczące zagranicznych spółek kontrolowanych, wbrew intencji projektodawcy, weszłyby w życie w terminie późniejszym, to jest w dniu 1 lutego 2015 roku. W celu uzyskania stanu pierwotnego, uchwalona została w dniu 21 października 2014 roku ustawa zmieniająca ustawę z dnia 29 sierpnia 2014 roku w ten sposób, aby przepisy dotyczące zagranicznych spółek kontrolowanych weszły w życie w dniu 1 stycznia 2015 roku, zgodnie z początkowymi założeniami.

Powodem uznania przez prokuratora, że funkcjonariusze Ministerstwa Finansów, którzy opracowali projekt ustawy, nie dopuścili się niedopełnienia obowiązków realizującego znamiona czynu z art. 231 §1 k.k. było poczynienie ustaleń, że nie ciążył na nich prawny obowiązek monitorowania procesu legislacyjnego, po przekazaniu projektu ustawy pod obrady Sejmu.

Obowiązek wskazania właściwego terminu ogłoszenia ustawy ciążył natomiast na Rządowym Centrum Legislacji. W toku śledztwa ustalono, iż faktycznie przedmiotowa ustawa nie została opublikowana niezwłocznie. Brak zachowania cechy niezwłoczności, w ocenie prokuratora dokonanej na podstawie analizy całości zgromadzonych dowodów, wynikał z niewłaściwego zidentyfikowania pożądanej daty opublikowania ustawy, w konsekwencji czego nie doszło do potraktowania tej ustawy jako aktu pilnego, którego publikacja nastąpiłaby w ciągu 2–3 dni od daty wpływu do Rządowego Centrum Legislacji. Poczynione przez prokuratora ustalenia nie dały również podstaw do przyjęcia, aby zamiarem funkcjonariuszy publicznych – pracowników Rządowego Centrum Legislacji – było umyślne działanie na szkodę interesu publicznego, co stanowiłoby przesłankę do rozważenia ich odpowiedzialności karnej za czyn z art. 231 §1 k.k.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że przestępstwo z art. 231 §1 k.k. polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Samo zatem przekroczenie przez funkcjonariusza publicznego swoich uprawnień lub niedopełnienie ciężących na nim obowiązków służbowych nie stanowi przestępstwa określonego w art. 231 §1 k.k., gdyż dla jego bytu konieczne jest także działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Przestępstwo to musi być popełnione umyślnie, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego wynikające z przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków.

Art. 231 §3 k.k. przewiduje wprawdzie odpowiedzialność karną za nieumyślne popełnienie tego typu przestępstwa, jednak w takim przypadku warunkiem odpowiedzialności karnej jest spowodowanie istotnej szkody. W niniejszej sprawie, jak ustalono w śledztwie, żadna szkoda ostatecznie nie została spowodowana.

Przedstawiając Panu Marszałkowi powyższe, pragnę jednocześnie poinformować, że wskazane niedopełnienie obowiązków potraktowane zostało jako zachowanie podlegające odpowiedzialności dyscyplinarnej i służbowej. Prezes Rządowego Centrum Legislacji przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie naruszenia obowiązków polegających na niewdrożeniu w procesie ogłaszania aktów normatywnych i niektórych aktów prawnych mechanizmu, który byłby adekwatny do możliwości wystąpienia zewnętrznych czynników związanych z brakiem informacji o potrzebnym terminie publikacji ustawy. W wyniku tego postępowania na Dyrektora Departamentu Dzienników Urzędowych i Systemów Informatycznych nałożona została kara porządkowa upomnienia. Został on również, podobnie jak Zastępca Dyrektora tego Departamentu oraz nadzorujący ich pracę Wiceprezes Rządowego Centrum Legislacji pozbawieni stosownych premii.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
PREZESA
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI**

Warszawa, 14 stycznia 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na przesłane przez Panią Marszałek przy piśmie z dnia 23 grudnia 2015 r. oświadczenie, złożone przez senatora Rafała Ambrozika podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., zawierające prośbę o informacje dotyczące ustaleń kontroli prowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w sprawie opóźnienia publikacji ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw¹, potocznie zwanej *ustawą o rajach podatkowych*, uprzejmie informuję, co następuje.

W IV kwartale 2014 r. Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła kontrolę w Rządowym Centrum Legislacji oraz Ministerstwie Finansów obejmującą problematykę interesującą senatora Rafała Ambrozika. Ustalenia poczynione w toku tej kontroli były podstawą sformułowania przez NIK oceny, iż ogłoszenie przez Prezesa Rządowego Centrum Legislacji przedmiotowej ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. nastąpiło z naruszeniem art. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, stanowiącym, iż akty normatywne ogłasza się niezwłocznie. W toku prowadzonej przez NIK kontroli nie stwierdzono zaniedbań ze strony Ministerstwa Finansów przy publikowaniu ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r.

¹ Dz.U. z 2014., poz. 1328.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw została ogłoszona w Dzienniku Ustaw wydanym w dniu 3 października 2014 r., w związku z czym, zawarte w niej przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych weszłyby w życie z dniem 1 lutego 2015 r., tj. niezgodnie z intencją projektodawcy. W efekcie tego, znowelizowane przepisy nie miałyby zastosowania do podatników kontrolujących spółki zagraniczne, których rok podatkowy rozpocząłby się od 1 stycznia 2015 r. Aby zapobiec skutkom opóźnień publikacji, w dniu 6 października 2014 r. pod obrady Sejmu RP wniesiony został poselski projekt ustawy zmieniającej ustawę z dnia 29 sierpnia 2014 r. Uchwalona w dniu 21 października 2014 r. ustawa zmieniająca, umożliwiła wejście w życie przepisów o zagranicznych spółkach kontrolowanych na zasadach ogólnych, tj. z dniem 1 stycznia 2015 r.

Ponadto informuję, że na wniosek Prokuratury Okręgowej w Warszawie, Najwyższa Izba Kontroli na bieżąco informowała ten organ o ustaleniach kontroli, a po zakończeniu czynności kontrolnych przekazano Prokuraturze wystąpienia pokontrolne skierowane do Prezesa Rządowego Centrum Legislacji oraz do Ministra Finansów.

Szczegółowe ustalenia kontroli zostały przedstawione przez Najwyższą Izbę Kontroli w Informacji o wynikach kontroli „Nadzór organów podatkowych i organów kontroli skarbowej nad prawidłowością rozliczeń z budżetem państwa podmiotów z udziałem kapitału zagranicznego”.

W załączeniu przekazuję Pani Marszałek niniejszą Informację wraz z ujednoczonym tekstem wystąpienia pokontrolnego do Prezesa Rządowego Centrum Legislacji.

Z wyrazami osobistego szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

Odpowiedź
p.o. SZEFA CENTRALNEGO
BIURA ANTYKORUPCYJNEGO

Warszawa, 3 lutego 2016 r.

Marszałek Senatu RP
Pan Stanisław Karczewski

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z 23 grudnia 2015 r. (sygn. BPS/043-05-34-CBA/15), informuję, że w sprawie wskazanej w oświadczeniu złożonym przez senatora Rafała Ambrozika podczas 5. posiedzenia Senatu RP 18 grudnia 2015 r. przeprowadzono czynności analityczno-informacyjne. Na ich podstawie ustalono, że:

1. Rządowe Centrum Legislacji opublikowało w okresie od 1 września do 6 października 2014 r. 57% aktów prawnych skierowanych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, przy czym ogłoszone zostały wszystkie (27) akty opatrzone klauzulą pilności przez „pilotujące je” ministerstwa, a także 49 aktów, które miały charakter terminowy z innych względów (np. z uwagi na charakter aktu, konieczność skorelowania aktu wykonawczego z wejściem w życie ustawy). W przypadku tzw. ustawy o zagranicznych spółkach kontrolowanych, Ministerstwo Finansów nie przekazało do RCL informacji o jej pilności.

2. W Ministerstwie Finansów projekt ustawy był pilotowany przez Departament Podatków Dochodowych, przy czym bezpośredni nadzór nad pracami sprawował z-ca dyrektora tej komórki Jarosław Szatański. Ustalono również 3 pracowników tego departamentu odpowiedzialnych za prace merytoryczne, a także 4 pracowników uczestniczących w pracach legislacyjnych nad projektem w parlamencie.
3. Zidentyfikowano również dwa punkty krytyczne na etapie prac w RCL związanych z publikacją: fotoskład (trwający 5 dni roboczych) i redakcję tekstu (trwającą 3 dni robocze).

Przeprowadzone czynności analityczno-informacyjne dały podstawę do sformułowania tezy, że do zbyt późnego opublikowania w istotnej mierze przyczyniło się Ministerstwo Finansów, które nie zasygnalizowało RCL pilnego charakteru aktu. CBA nie podjęło dalszych czynności w tej sprawie z uwagi na wszczęte równoległe przez KPRM kontrole w RCL i MF, czynności sprawdzające podjęte przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie¹ oraz rozszerzenie prowadzonej przez NIK kontroli wykonywania nadzoru organów podatkowych i organów kontroli skarbowej nad prawidłowością rozliczeń z budżetem państwa podmiotów z udziałem kapitału zagranicznego² o sprawy związane z opóźnieniem publikacji ustawy.

Z poważaniem

p.o. SZEFA
Centralnego Biura Antykorupcyjnego
Ernest Bejda

¹ Sygn. VI Ds. 308/14.

² Nr P/14/013. W związku z tym, obok MF, wybranych urzędów skarbowych i UKS, kontrolą objęto też RCL.

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
do rzecznika praw obywatelskich Adama Bodnara
oraz do rzecznika praw dziecka Marka Michalaka

Proszę, żeby wszyscy adresaci wystąpienia zechcieli wejrzieć w toczące się postępowanie karne nr III K 518/11 Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu (w II instancji sprawa XVII Ka 1289/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu), w którym doszło do wydania wyroku uniewinniającego w stosunku do A.Z. oskarżonego o czynny molestowania seksualnego w stosunku do małoletniej córki.

Problem dostrzeżony przeze mnie w tej sprawie polega na tym, że w postępowaniu sądowym nie została dopuszczona do reprezentowania dziecka jego matka ani nikt z kręgu najbliższej rodziny, natomiast sąd do reprezentacji dziecka wyznaczył osobę wskazaną przez oskarżonego ojca, co czyni taką reprezentację rodzajem fikcji prawnej. Taka sytuacja w moim przekonaniu absolutnie zagraża prawom dziecka, które w procesie karnym dotyczącym przestępstwa na jego szkodę nie są należycie reprezentowane, taka sytuacja w moim przekonaniu zagraża zarówno dobru dziecka, jak i prawidłowemu wymiarowi sprawiedliwości.

Pana Prokuratora Generalnego proszę ponadto o szczególny nadzór i monitorowanie sprawy wymienionej w moim piśmie, istnieje bowiem uzasadnione przypuszczenie, że w tej sprawie przy stosunkowo mocnych dowodach potwierdzających molestowanie doszło do wydania wyroku uniewinniającego, ponadto zastanawiający jest długi czas trwania postępowania odwoławczego – ponad dwa lata mijają od wpływu apelacji i wyrok w II instancji nie zapadł.

Proszę, by ta sprawa stała się przedmiotem wnikliwej analizy, możemy mieć tu bowiem do czynienia zarówno z naruszeniem prawa pokrzywdzonego dziecka, jak i z nierzetelnym funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości.

Matka dziecka, pani M.B.-Z., podnosi również okoliczność, że jako świadek w sprawie karnej występuje osoba będąca biegłą w toczącym się równocześnie procesie rozwodowym rodziców dziecka, która – jak wynika z twierdzeń pani B.-Z. – w wymienionej sprawie rozwodowej wydawała opinię o braku molestowania dziecka, mimo że nie miała żadnego kontaktu z dzieckiem.

Rafał Ambrozik

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 27.01.2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 23 grudnia 2015 roku nr BPS/043-05-35-PG/15, przy którym nadesłano oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., uprzejmie informuję, że aktualnie brak jest możliwości prawnych do podjęcia przeze mnie działań, mających na celu weryfikację prawidłowości procedowania Sądu Rejonowego Poznań-

-Nowe Miasto i Wilda oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie oskarżonego A.Z.

Zakwestionowane przez Pana senatora orzeczenie jest bowiem nieprawomocne, a zatem nie należy ono do kategorii orzeczeń, podlegających zaskarżeniu nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia.

Wyjaśniam, że zgodnie z art. 521 §1 k.p.k., Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich, może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie (w przypadku złożenia apelacji od wyroku – od orzeczenia sądu drugiej instancji).

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda o sygnaturze III K 518/11, wydany wobec oskarżonego został zaskarżony w drodze zwykłego środka odwoławczego i aktualnie prowadzone jest w tej sprawie postępowanie apelacyjne w Sądzie Okręgowym w Poznaniu, przy udziale prokuratora Prokuratury Okrękowej w Poznaniu. Najbliższy termin rozpoznania wniesionej apelacji wyznaczony został na dzień 23 marca 2016 r.

W związku z powyższym, uprzejmie informuję, że kopię oświadczenia Pana senatora przekazano Prokuratorowi Okręgowemu w Poznaniu, celem wykorzystania w toczącym się postępowaniu apelacyjnym. Natomiast analiza akt postępowania, zakwestionowanego w oświadczeniu Pana senatora Rafała Ambrozika, w aspekcie możliwości ewentualnego wniesienia kasacji na niekorzyść oskarżonego, przeprowadzona została w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej, po uprawomocnieniu się wydanego w tej sprawie orzeczenia sądowego.

Z poważaniem

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 8 czerwca 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 23 grudnia 2015 roku nr BPS/043-05-35-PG/15 oraz stanowiącego odpowiedź na nie pisma w sprawie PG IV Ksk 47.2016 z dnia 27 stycznia 2016 roku uprzejmie informuję, iż Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 maja 2016 roku sygn. akt XVII Ka 1289/13, uchylił wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu sygn. akt III K 518/11, a sprawę oskarżonego A.Z. przekazał temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Informując o powyższym pragnę jednocześnie zapewnić Panią Marszałek i za Pani pośrednictwem Pana senatora Rafała Ambrozika, iż pomimo tak ukształtowanej treści rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, sprawa oskarżonego A.Z. pozostanie w dalszym ciągu przedmiotem zainteresowania Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w Warszawie, a orzeczenie prawomocnie kończące to postępowanie przedmiotem analizy pod kątem ewentualnego zaskarżenia w drodze kasacji.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 15 stycznia 2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,
w odpowiedzi na pismo z dnia 7 stycznia 2016 r., do którego dołączono tekst oświadczenia złożonego przez Pana senatora Rafała Ambrozika na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r., uprzejmie informuję co następuje.

Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu o przedłożenie informacji o obecnym stanie sprawy Pana A.Z., w szczególności o podanie przyczyn długotrwałości postępowania odwoławczego prowadzonego pod sygnaturą akt XVII Ka 1289/13.

Po upływie odpowiedzi Prezesa Sądu, zostanie Pani Marszałek powiadomiona o stanowisku Rzecznika w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Stanisław Trociuk

**Odpowiedź
ZASTĘPCY RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 29.02.2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,
w nawiązaniu do uprzedniej korespondencji, związanej ze sprawą prowadzoną przeciwko Panu A.Z., uprzejmie informuję, że do Rzecznika Praw Obywatelskich wpłynęła odpowiedź Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Pismem z dnia 28 stycznia 2016 r., Prezes Sądu przedstawił w sposób bardzo szczegółowy czynności podejmowane w sprawie oznaczonej sygn. akt XVII Ka 1289/13. Treść przedmiotowej odpowiedzi obrazuje złożoność i wielowątkowość tej sprawy oraz trudności związane z uzyskaniem opinii biegłych sądowych w zakresie psychologii, psychiatrii i seksuologii.

Szczególne złożony okazał się problem z uzyskaniem opinii biegłego psychologa, wynikły z rezygnacji dwójki kolejno powołanych biegłych. Dopiero trzeci z wyznaczonych biegłych podjął się wydania opinii, wnioskując jednak o powołanie również drugiego biegłego psychologa do wspólnego opiniowania.

Ostatecznie biegli wydali opinię w sprawie w dniu 28.11.2015 r., którą przesłali do Sądu w dniu 1.12.2015 r. W dniu 3.12.2015 r. wydane zostało zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej w niniejszej sprawie na dzień 20.01.2016 r., zaś na dzień 13.01.2016 r. wyznaczono posiedzenie w przedmiocie zasądzenia wynagrodzenia biegłym psychologom.

Przed terminem rozprawy apelacyjnej pełnomocnik kuratora małoletniej pokrzywdzonej wniósł o wezwanie na termin biegłych wydających opinie, celem „wyjaśnienia i uzupełniania sporządzonych opinii”. Sąd kontaktował się z biegłymi celem ustalenia terminu rozprawy, w którym mogliby uczestniczyć wszyscy biegli. Taki termin ustalono na dzień 23.03.2016 r., na który to termin w konsekwencji odroczone rozprawę apelacyjną.

Okoliczności przedstawione Rzecznikowi w odpowiedzi Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu, pomimo już przeszło dwuletniego prowadzenia postępowania apelacyjnego, nie uzasadniają dalszej interwencji na obecnym etapie sprawy. Jak bowiem wynika z podejmowanych przez Sąd czynności, mają one na celu rzetelne wyjaśnienie sprawy, a trudności związane z uzyskaniem opinii biegłych, nie wynikają z przewlekłości działań Sądu.

Odnosząc się z kolei do kwestii wyłączenia możliwości reprezentowania małoletniej pokrzywdzonej przez matkę, podnieść należy, że zakaz taki wynika z art. 98 §2 pkt 2 i §3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Na podstawie tych przepisów rodzic małoletniego nie może, działając w charakterze przedstawiciela ustawowego, wykonywać praw tego małoletniego jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym, jeżeli oskarżonym jest drugi z rodziców. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 99 k.r.o., jeżeli żadne z rodziców nie może reprezentować dziecka pozostającego pod władzą rodzicielską, reprezentuje je kurator ustanowiony przez sąd opiekuńczy.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 r. (sygn. akt SK 5/12) orzekł, iż art. 51 §2 k.p.k. w związku z art. 98 §2 pkt 2 w związku z art. 98 §3 w związku z art. 99 ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy w zakresie, w jakim wyłączają możliwość wykonywania przez rodzica małoletniego – działającego w charakterze przedstawiciela ustawowego – praw tego małoletniego jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko drugiemu z jego rodziców i wprowadzają obowiązek ustanowienia w tym celu kuratora, są zgodne z art. 47 w związku z art. 51 ust. 1, z art. 48 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i z art. 72 ust. 1 Konstytucji RP oraz nie są niezgodne z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i z art. 72 ust. 3 Konstytucji.

Uprzejmie informuję, że sprawa pozostaje w zainteresowaniu Rzecznika również w związku z odrębnym wnioskiem Pani M.B. matki małoletniej pokrzywdzonej. Jednakże, do czasu jej prawomocnego zakończenia, Rzecznik musi zadbać o to, aby swoim działaniem nie naruszać zasady niezawisłości sędziowskiej.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na obecnym etapie postępowania, nie zachodzą podstawy do podejmowania dalszych działań.

Z poważaniem

Stanisław Trociuk

**Odpowiedź
RZECZNIKA PRAW DZIECKA**

Warszawa, 21 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane Rzecznikowi Praw Dziecka oświadczenie Pana Senatora Rafała Ambrozika z dnia 18 grudnia 2015 roku wskazuję, że sprawa dzieci Pani M.Z. oraz A.Z. pozostaje w zainteresowaniu Rzecznika Praw Dziecka.

Jednocześnie wskazuję, że przepisy regulujące kompetencje Rzecznika Praw Dziecka wymienione w art. 10 ustawy z dnia 6 stycznia 2000 roku o Rzeczniku Praw Dziecka (Dz. U. z 2015 r. poz. 2086) nie przewidują możliwości zgłoszenia udziału Rzecznika Praw Dziecka w toczącym się postępowaniu karnym. Zgodnie z art. 10 pkt 2c) wymienionej ustawy Rzecznik może wnieść kasację od prawomocnego orzeczenia, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Tym samym, Rzecznik Praw Dziecka obecnie na bieżąco monitoruje tok prowadzonego postępowania karnego, a w razie wydania prawomocnego orzeczenia i po zapoznaniu się z motywami rozstrzygnięcia dokona analizy, czy zachodzą podstawy do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z wyrazami szacunku

Marek Michalak

Oświadczenie senatora Wiesława Dobkowskiego

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

Mając na uwadze troskę o przestrzeganie prawa i rozwój demokratycznych idei przyświecających pełnionym przez senatorów funkcjom, czuję się zobowiązany do wyjaśnienia kilku kwestii.

Otrzymałem informację, że pełniący obowiązki wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego pan J.W. nie posiada wymaganych prawem uprawnień do zajmowania przedmiotowego stanowiska. Jak wynika z przepisów prawa, a w szczególności z art. 80 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (DzU 2013.1409 z dnia 29 listopada 2013 r.), zadania nadzoru budowlanego wykonuje wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego jako kierownika wojewódzkiego nadzoru budowlanego, wchodzącego w skład zespolonej administracji wojewódzkiej. Zgodnie natomiast z art. 87 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego powołuje i odwołuje wojewoda za zgodą głównego inspektora nadzoru budowlanego.

Na podstawie tabeli nr IV (dotyczącej pracowników zatrudnionych w komendach, inspektoratach i innych jednostkach organizacyjnych stanowiących aparat pomocniczy kierowników zespolonych służb, inspekcji i straży wojewódzkich oraz kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży) stanowiącej załącznik nr 3 (tabele stanowisk, zaszeregowani i kwalifikacji) do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (DzU 2010.27.134 z dnia 22 lutego 2010 r.) wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego jest obowiązany posiadać wymagania kwalifikacyjne w postaci wykształcenia wyższego, uprawnień budowlanych bez ograniczeń oraz stażu siedmiu lat pracy.

Według otrzymanych przeze mnie informacji pan J.W. posiada przygotowanie zawodowe upoważniające do pełnienia samodzielnej funkcji kierownika budowy w specjalności instalacyjno-inżynierskiej w zakresie instalacji sanitarnych. Ponadto wyżej wymieniona decyzja stanowi, że pan J.W. jest upoważniony do:

1) kierowania, nadzorowania i kontrolowania budowy i robót, kierowania i kontrolowania wytwarzania konstrukcyjnych elementów instalacji oraz oceniania i badania stanu technicznego w zakresie ograniczonym do instalacji wodociągowo-kanalizacyjnych, c.o. i gazowych;

2) sporządzania w budownictwie osób fizycznych projektów w zakresie ograniczonym do instalacji wodociągowo-kanalizacyjnych, c.o. i gazowych.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, iż pan J.W. nie spełnia wszystkich ustawowych wymagań wskazanych w przedmiotowym rozporządzeniu, tj. uprawnień budowlanych bez ograniczeń, gdyż posiada uprawnienia budowlane w zakresie ograniczonym do instalacji wodociągowo-kanalizacyjnych, c.o. i gazowych, co niewątpliwie nasuwa poważne wątpliwości w przedmiocie powołania pana J.W. na stanowisko pełniącego obowiązki wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. To w konsekwencji budzi poważne wątpliwości prawne.

W związku z powyższym proszę o sprawdzenie prawdziwości otrzymanych przeze mnie informacji oraz odpowiedzi na poniższe pytania.

Czy pan J.W. spełnia wymogi ustawowe związane ze stanowiskiem pełniącego obowiązki łódzkiego inspektora nadzoru budowlanego?

Czy można odwołać ze stanowiska osobę pełniącą obowiązki wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, która nie spełnia ustawowych wymogów, a jeżeli tak, to jak wygląda procedura odwołania?

Czy decyzje wydane przez wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego (również przez pełniącego obowiązki), powołanego i pełniącego funkcję bez wymaganych na tym stanowisku uprawnień, są ważne i wiążące dla adresata decyzji?

W przypadku potwierdzenia otrzymanych przeze mnie informacji o braku odpowiednich uprawnień pana J.W. do pełnienia obowiązków wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego proszę o doprowadzenie obecnej sytuacji do stanu zgodnego z obowiązującymi przepisami prawa.

*Z poważaniem
Wiesław Dobkowski*

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 5.02.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Wiesława Dobkowskiego złożone podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. i przekazanego do Ministra Infrastruktury i Budownictwa przy piśmie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 2016 r., znak: SPRM.INT.4813.2.2016, w sprawie uprawnień Pana J.W. do pełnienia obowiązków Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, uprzejmie informuję, iż w przedmiotowej sprawie zwrócono się do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz do Wojewody Łódzkiego. Wyjaśnienia ww. organów okazały się niewystarczające, w związku z czym zwrócono się do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Krajowej Izby Inżynierów Budownictwa z prośbą o udzielenie wyjaśnień w kwestii zakresu uprawnień Pana J.W. do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie kierownika budowy i robót w specjalności instalacyjno-inżynierskiej w zakresie instalacji sanitarnych.

Po uzyskaniu stosownych wyjaśnień od Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Krajowej Izby Inżynierów Budownictwa możliwe będzie dokonanie oceny kwalifikacji Pana J.W. do pełnienia obowiązków Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego. O dalszych działaniach, które zostaną podjęte w niniejszej sprawie, Minister Infrastruktury i Budownictwa niezwłocznie poinformuje Pana Marszałka.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 8.03.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Wiesława Dobkowskiego złożone podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. i przekazane do Ministra Infrastruktury i Budownictwa przy piśmie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 2016 r., znak: SPRM.INT.4813.2.2016, oraz w nawiązaniu do własnego pisma z dnia 5 lutego 2016 r., znak: DB.V.051.3.2016.JKD.3 w sprawie uprawnień Pana J.W. do pełnienia obowiązków Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 pkt 2 *ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.)* zadania nadzoru budowlanego na poziomie województwa wykonuje wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego jako kierownika wojewódzkiego nadzoru budowlanego, wchodzącego w skład zespolonej administracji wojewódzkiej. Stosownie natomiast do art. 87 ust. 1 przedmiotowej ustawy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego powołuje i odwołuje wojewoda, za zgodą Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Jednocześnie należy wskazać, że zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 3 *ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 269 oraz z 2015 r. poz. 1220)* ustawa ta określa obowiązki i prawa osób zatrudnionych m.in. w urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej lub centralnych organów administracji rządowej, a więc ustawa ta znajduje zastosowanie również do osób pełniących obowiązki wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego.

Zgodnie natomiast z brzmieniem §1 pkt 1 *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (Dz. U. Nr 27, poz. 134, z późn. zm.)* – wydanego na podstawie przepisów ustawy o pracownikach urzędów państwowych – rozporządzenie to stosuje się m.in. do pracowników wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych, tj. m.in. do osób pełniących obowiązki wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego. W załączniku Nr 3 do przedmiotowego rozporządzenia w Tabeli nr IV określone są m.in. wymagania kwalifikacyjne, jakie obowiązani są posiadać wojewódzcy inspektorzy nadzoru budowlanego. Dla takich osób przedmiotowe rozporządzenie stawia wymogi legitymowania się wyższym wykształceniem, uprawnieniami budowlanymi „bez ograniczeń” oraz siedmioletnim stażem pracy.

W związku z zapytaniem Pana Senatora czy Pan J.W. spełnia wymogi ustawowe związane z zajmowaniem stanowiska pełniącego obowiązki Łódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego uprzejmie informuję, że po uzyskaniu dodatkowych wyjaśnień przekazanych przez Krajową Komisję Kwalifikacyjną Krajowej Izby Inżynierów Budownictwa – w kwestii zakresu uprawnień Pana J.W. do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie kierownika budowy i robót w specjalności instalacyjno-inżynieryjnej w zakresie instalacji sanitarnych nr 455/88/WŁ – ustalono, że przedmiotowe uprawnienia Pana J.W. są uprawnieniami „bez ograniczeń”.

Tym samym należy stwierdzić, że Pan J.W. spełnia wszystkie wymogi formalne przewidziane w przepisach obowiązującego prawa do pełnienia obowiązków wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju Mateusza Morawieckiego oraz do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej uważam, że rozwój infrastruktury winien być jednym z priorytetowych działań, zarówno w skali krajowej, jak i regionalnej. Na szczególną uwagę zasługują inwestycje kolejowe. Województwo lubuskie od lat podejmuje działania na rzecz realizacji kolejnych projektów we wspomnianym zakresie.

Kontynuując działania w omawianym tu obszarze, Zarząd Województwa Lubuskiego do najważniejszych inwestycji kolejowych zaliczył rewitalizację linii kolejowej nr 203 na odcinku Krzyż – Gorzów Wielkopolski, modernizację linii kolejowej nr 358 Zbąszynek – Gubin na odcinku Zbąszynek – Czerwieńsk, II etap. W ramach Regionalnego Programu Operacyjnego – Lubuskie 2020 w osi priorytetowej 5. Transport, w ramach działania 5.2., zaplanowano projekt dotyczący rewitalizacji linii kolejowej nr 14 na odcinku Żagań – Żary – Forst oraz na odcinku granica województwa – Żagań (długość na terenie województwa lubuskiego: 79,773 km).

Zarząd województwa planował wspomniane inwestycje, zakładając, że poziom dofinansowania powinien być podobny do przyjętego w przypadku wcześniejszych inwestycji we wspomnianym zakresie i wynieść nie więcej niż 50% kosztów kwalifikowanych, do wysokości dostępnych środków. Ostatnie informacje docierające z ministerstw wskazują na to, że zarówno PKP PLK SA, jak i ministerstwa oczekują od IZ RPO-L2020 weryfikacji założeń dotyczących poziomu dofinansowania oraz ustalenia go w wysokości 85% kosztów kwalifikowanych.

Dokonywanie zmian takiego typu na obecnym etapie jest niemożliwe i może przyczynić się do braku możliwości zrealizowania programu. Ponadto założenia dotyczące wsparcia powinny odnosić się bezpośrednio do poszczególnych regionów, być zindywidualizowane.

Odrębną kwestię stanowi natomiast planowana inwestycja rezerwowa: rewitalizacja linii kolejowych nr 14 oraz 275 na wspomnianych wcześniej odcinkach. Jest ona ważna na poziomie zarówno regionu, jak i kraju. Rewitalizacja wspomnianych odcinków znacząco poprawiłaby ruch kolejowy z Dolnego Śląska przez Lubuskie do zachodniej granicy państwa i dalej, do Berlina. W związku z tym wnoszę o wpisanie wspomnianej inwestycji na listę zasadniczą – nie rezerwową – w ramach Krajowego Programu Kolejowego. Jest to również warunkowa inwestycja w ramach Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego.

W związku z przedstawionymi tu kwestiami proszę o informacje na temat możliwości obniżenia wysokości kosztów kwalifikowanych ze strony ministerstw oraz o zwrócenie uwagi na zasadność inwestycji we wspomnianym zakresie w odniesieniu do obecnej sytuacji prawnej. Realizacja działań mających na celu rozbudowę infrastruktury kolejowej znacznie poprawi komunikację w regionie.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Stanowisko
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROZWOJU**

Warszawa, 28.01.2016 r.

Pan
Piotr Stomma
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Infrastruktury Budownictwa

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na Pisma Pana Ministra dotyczące przekazania interpelacji nr 300 Poseł Katarzyny Oses (DTK.IIa.054.2.2016.JB) oraz oświadczenia Senatora Roberta Dowhana (DF.054.2.2016.HS) w sprawie poziomu dofinansowania projektów dotyczących regionalnej infrastruktury kolejowej w województwie lubuskim, przekazuję poniższe informacje.

Poruszona przez Panią Poseł i Pana Senatora kwestia była przedmiotem analizy w byłym resorcie Infrastruktury i Rozwoju (MiiR). W odpowiedzi na wystąpienie PKP Polskie Linie Kolejowe z dn. 5 października 2015 roku, dotyczące problemów z pozyskaniem w niektórych regionach zakładanego dofinansowania ze środków UE w ramach regionalnych programów operacyjnych, MiiR zwrócił się do Marszałków właściwych województw z prośbą o zajęcie stanowiska w powyższej kwestii.

Wskazano na fakt, że zgodnie z przyjętą przez Radę Ministrów uchwałą w sprawie ustanowienia Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku wartość projektów realizowanych w ramach regionalnych programów operacyjnych (RPO) została określona z założeniem pozyskania 85% dofinansowania ze środków unijnych, przy wkładzie własnym ze środków Funduszu Kolejowego w wysokości 15%. Niższy poziom dofinansowania ze środków RPO może powodować trudności w realizacji zadań objętych pomniejszonym dofinansowaniem, a przez to również osiągnięcie celów i wskaźników przyjętych w Krajowym Planie Kolejowym oraz regionalnym programie operacyjnym.

Zarząd Województwa Lubuskiego podtrzymał jednak w dniu 13 listopada 2015 roku stanowisko odnośnie do utrzymania 50% poziomu dofinansowania z RPO projektów dotyczących regionalnej infrastruktury kolejowej, z zastrzeżeniem, że kwota wsparcia ze środków RPO nie może przekroczyć dostępnej dla tego obszaru alokacji. Należy przy tym podkreślić, że kwestie dotyczące ustalenia poziomu dofinansowania, z poszanowaniem obowiązujących przepisów, pozostają w kompetencjach zarządów województw, jako instytucji zarządzających RPO.

W zaistniałej sytuacji konieczne są zatem indywidualne ustalenia pomiędzy zarządem województwa lubuskiego oraz PKP PLK jako inwestorem, z uwzględnieniem wyników weryfikacji Krajowego Programu Kolejowego, o której pisze Pan Minister w swoich pismach. Kopie korespondencji pomiędzy b. MiiR oraz IZ województwa lubuskiego są w posiadaniu Departamentu Kolejnictwa (w b. MiiR w sprawę zaangażowany był Departament Rozwoju Kolei), który obecnie funkcjonuje w strukturach Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa.

Mając na uwadze fakt, iż kwestie będące przedmiotem oświadczenia Senatora Dowhana oraz Poseł Katarzyny Oses leżą obecnie w gestii Ministerstwa Transportu i Budownictwa, sugeruję aby odpowiedź na ww. wystąpienia – z wykorzystaniem informacji, o których mowa powyżej – została przygotowana i przekazana przez MiiB.

Ze swej strony oferuję, w ramach swoich kompetencji, wsparcie w zakresie kontaktów z IZ RPO Województwa Lubuskiego.

Z poważaniem

Adam Hamryszczak

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 8 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane przez Pana Roberta Dowhana, Senatora RP, oświadczenie złożone na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r., w sprawie przeniesienia projektu dotyczącego rewitalizacji linii kolejowej nr 14 i 275 z listy rezerwowej na listę podstawową „Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku” (KPK), zgodnie z właściwością przedstawiam poniższe informacje.

Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa dokłada wszelkich starań, aby poprawić funkcjonalność infrastruktury kolejowej w całym kraju. Dobrze rozwinięty transport kolejowy wzmacnia bowiem spójność społeczną, ekonomiczną i przestrzenną kraju. Podstawowym celem krajowej polityki transportowej jest zwiększenie dostępności terytorialnej oraz poprawa bezpieczeństwa uczestników ruchu i efektywności sektora transportowego poprzez utworzenie spójnego, zrównoważonego i przyjaznego użytkownikowi systemu transportowego w wymiarze lokalnym, krajowym i europejskim.

Należy jednak zauważyć, że ważnymi interesariuszami realizowanych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA zadań są Zarządy Województw, które mają wpływ na rozwój transportu kolejowego na terenie danego województwa poprzez wsparcie środkami unijnymi inwestycji infrastrukturalnych w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych (RPO).

W przyjętym przez Radę Ministrów we wrześniu 2015 roku „Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku” wskazano do realizacji w ramach listy projektów rezerwowych finansowanych z RPO Województwa Lubuskiego, projekt pn. „Rewitalizacja linii kolejowych nr 14 na odcinku Żagań – Żary – Forst oraz nr 275 na odcinku granica województwa – Żagań” o szacunkowej wartości 205 mln zł. Nie oznacza to jednak, że projekt ten posiada zapewnienie finansowania umożliwiającego jego realizację w obecnej perspektywie.

W związku z tym, zgodnie z wstępnymi ustaleniami PKP PLK SA z Urzędem Marszałkowskim Województwa Lubuskiego, inwestycja dotycząca rewitalizacji linii kolejowych nr 14 na odcinku Żagań – Żary – Forst oraz nr 275 na odcinku granica województwa – Żagań mogłaby być realizowana w przypadku zapewnienia środków finansowych oraz woli realizacji inwestycji na tym ciągu po stronie województwa dolnośląskiego. Informuję jednak, iż rewitalizacja ww. odcinka nie została jak dotąd ujęta w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Dolnośląskiego, ani w RPO dla tego województwa.

Jednocześnie wyjaśniam, że w chwili obecnej PKP Polskie Linie Kolejowe SA nie prowadzi aktualnie prac przygotowawczych dla projektu pn.: „Rewitalizacja linii kolejowych nr 14 na odcinku Żagań – Żary – Forst oraz nr 275 na odcinku granica województwa – Żagań”.

Zakłada się jednak, że „Krajowy Program Kolejowy do 2023 roku” poddany zostanie weryfikacji. Procedura aktualizacji KPK związana jest m.in. z koniecznością przeglądu poszczególnych elementów obecnie obowiązującego programu pod kątem poziomu wykorzystania środków z perspektywy UE 2007–2013. Konieczne okazać się może uzupełnienie KPK o zadania, które nie zostały zrealizowane w pełnym zakresie w poprzedniej perspektywie UE. Rewizja dokumentu wynika również z potrzeby dostosowania jego postanowień do rozwoju infrastruktury kolejowej zarówno pod względem sposobu zarządzania nią jak i finansowania. Na obecnym etapie prac resort prowadzi wnikliwie analizy poszczególnych pozycji inwestycyjnych w obszarze infrastruktury

kolejowej. Należy podkreślić, że dobrze przygotowana aktualizacja KPK stworzy nowe możliwości dla sprawnego wdrażania najbardziej potrzebnych z punktu widzenia sektora kolejowego inwestycji.

W związku z powyższym, planuje się także bardzo dokładne przeanalizowanie możliwości zapewnienia finansowania m.in. dla projektu pn.: „Rewitalizacja linii kolejowych nr 14 na odcinku Żagań – Żary – Forst oraz nr 275 na odcinku granica województwa – Żagań”. Przy podejmowaniu ostatecznych decyzji istotne będą rezultaty prowadzonych analiz, które odpowiedzą na szereg pytań dotyczących m.in. relacji kosztów do korzyści w poszczególnych opcjach realizacji projektu z uwzględnieniem prognozowanych potoków ruchu pasażerskiego, potencjału przewozu ładunków, ale także ograniczeń pod względem środowiska naturalnego.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Piotr Stomma
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Warszawa, 21 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Roberta Dowhana na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r. w sprawie założeń dotyczących poziomu dofinansowania infrastruktury kolejowej w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego – Lubuskie 2020 przedstawiam poniższe informacje stanowiące uzupełnienie pisma DTK.Ma.054.1.2016.JB w sprawie przeniesienia projektu dotyczącego rewitalizacji linii kolejowej nr 14 i 275 z listy rezerwowej na listę podstawową Krajowego Programu Kolejowego do 2023 r.

Podstawowym celem krajowej polityki transportowej jest zwiększenie dostępności terytorialnej oraz poprawa bezpieczeństwa uczestników ruchu i efektywności sektora transportowego przez utworzenie spójnego, zrównoważonego i przyjaznego użytkownikowi systemu transportowego w wymiarze lokalnym, krajowym i międzynarodowym. Temu celowi służą inwestycje realizowane na szczeblu krajowym i regionalnym zarówno ze środków krajowych jak i unijnych.

W odniesieniu do założeń dotyczących poziomu dofinansowania infrastruktury kolejowej wyjaśniam, że wg zapisów RPO – Lubuskie 2020 maksymalny poziom finansowania inwestycji kolejowych ze środków UE został ustalony na poziomie 85% (tabela na str. 249 obrazująca montaż finansowy poszczególnych priorytetów). Przedmiotowy poziom został zaakceptowany przez władze regionu oraz Komisję Europejską, z którą

program był przez władze województwa negocjowany. Przyjęcie powyższej wysokości dofinansowania pozwala na realizację wskaźnika kolejowego określonego w RPO dla tego województwa, tj. 94,165 km zmodernizowanych linii kolejowych.

Powyższy montaż jest również zgodny z zapisami Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku (KPK), przyjętego przez Radę Ministrów we wrześniu ubiegłego roku. Chciałbym jednocześnie zauważyć, że poziom dofinansowania w wysokości 85% wydatków kwalifikowanych przyjęto dla wszystkich projektów PKP PLK SA wdrażanych przy współfinansowaniu środków UE w Polsce w perspektywie 2014–2020 niezależnie od programu operacyjnego, w ramach którego są realizowane. Wprowadzenie jednolitego poziomu dofinansowania dla inwestycji kolejowych zapewnia równe traktowanie wszystkich projektów oraz sprawne zarządzanie środkami przeznaczonymi na realizację inwestycji kolejowych, jak również realizację wskaźników kolejowych, które zostały ustalone przez poszczególne IZ na poziomie programów zarówno krajowych jak i regionalnych oraz wypełnienie tym samym zobowiązań wobec UE.

Należy też nadmienić, że PKP PLK SA poza wkładem własnym w wysokości 15% wydatków kwalifikowanych finansuje wydatki niekwalifikowane w projektach oraz wydatki wynikające z luki w finansowaniu (jeśli występuje), co oznacza, że rzeczywisty (efektywny) wkład beneficjenta w realizację inwestycji jest dużo wyższy niż wspomniane 15% wydatków kwalifikowanych i implikuje konieczność zapewniania większej ilości środków po stronie krajowej.

W tej sytuacji obniżanie poziomu dofinansowania ze środków UE dla projektów kolejowych wymaga przeprowadzenia dodatkowych analiz oraz rozmów z Ministerstwem Rozwoju oraz Ministerstwem Finansów w kwestii możliwości zabezpieczenia dodatkowych środków w budżecie państwa na projekty kolejowe. Rozmowy o zwiększonym zaangażowaniu środków krajowych mogą zostać przeprowadzone w trakcie planowanej zmiany Krajowego Programu Kolejowego, gdzie będzie widoczne całościowe zapotrzebowanie beneficjenta na środki na realizację inwestycji kolejowych zarówno finansowanych przy współdziałaniu środków UE jak i finansowanych wyłącznie z budżetu państwa.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Piotr Stomma
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie działań zmierzających ku usprawnieniu procedury przejeżdżania przez bramki na autostradach podczas powstania sytuacji kryzysowej, takiej jak wypadek drogowy.

Będąc aktywnym uczestnikiem ruchu drogowego, wielokrotnie byłem świadkiem sytuacji, w których na polskich autostradach podczas wypadku tworzyły się gigantyczne korki, sięgające dziesiątek kilometrów. Taka sytuacja spowodowana była między innymi pobieraniem opłat i ciągłym blokowaniem ruchu przez szlabany drogowe umieszczone na autostradowych brankach. Niejednokrotnie sytuacja taka ma miejsce w ekstremalnych warunkach pogodowych: latem w upale, bez dostępu do wody pitnej i cienia; zimą, gdy jest mróz. Korki tworzą się z dala od MOP, stacji benzynowych, osoby w nich uwięzione nie mają zapewnionych podstawowych warunków sanitarnych, po drodze może także zabraknąć paliwa.

W związku z tym wnoszę o wprowadzenie stosownych przepisów zobowiązujących do podniesienia szlabanów na brankach autostradowych oraz niepobierania opłat w razie wystąpienia sytuacji kryzysowej. Z pewnością wpłynie to na szybsze rozwiązanie problemu tworzenia się gigantycznych korków, poprawę warunków jazdy i komfortu kierowców oraz podróżnych. Działania w tym zakresie są ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 2 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez Panią Marię Koc, Wicemarszałek Senatu RP, przy piśmie z dnia 23 grudnia 2015 r. (znak: BPS/043-05-38/15), oświadczenie złożone przez Pana senatora Roberta Dowhana podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Wyraźną i jednoznaczną podstawę prawną umożliwiającą odstąpienie od poboru opłat za przejazd autostradą wprowadzono ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 poz. 901). Zgodnie z dodanym w art. 37a ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641 i 901) ust. 4a podmioty pobierające opłaty za przejazd autostradą obowiązane są podejmować działania zapewniające bezpieczeństwo ruchu drogowego, w tym w szczególności w przypadku zwiększenia natężenia ruchu drogowego.

W przypadku zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wystąpienia zdarzenia zmniejszającego stopień tego bezpieczeństwa podmioty te mogą odstąpić od poboru opłat za przejazd autostradą lub jej odcinkiem. Jednocześnie minister

właściwy do spraw transportu został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad (dalej „GDDKiA”), sposobu ustalania wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wystąpienia zdarzenia zmniejszającego stopień tego bezpieczeństwa.

W oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 37a ust. 4b ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym wydane zostało *rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie sposobu ustalania wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wystąpienia zdarzenia zmniejszającego stopień tego bezpieczeństwa* (Dz. U. poz. 1063). Zgodnie z rozporządzeniem, w przypadku powzięcia informacji o wystąpieniu zdarzenia lub zatoru drogowego, GDDKiA analizuje i dokumentuje w szczególności, czy:

- 1) wystąpiło zdarzenie albo zator drogowy;
- 2) na skutek zdarzenia doszło do powstania zatoru drogowego;
- 3) tendencja tworzenia zatoru drogowego jest rosnąca czy malejąca;
- 4) istnieje możliwość zastosowania innych środków niż odstępianie od poboru opłat, w szczególności przez wprowadzenie objazdów, zwiększenie obsady na placu poboru opłat, o którym mowa w §66 ust. 1 pkt 1 *rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 stycznia 2002 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących autostrad płatnych* (Dz. U. Nr 12, poz. 116, z 2010 r. Nr 65, poz. 409 oraz z 2014 r. poz. 857), zwanym dalej „PPO”, ręczne wydawanie dokumentów potwierdzających wjazd na autostradę, uruchomienie na PPO pasów o zmiennym kierunku ruchu.

Za zdarzenie uznaje się przy tym każdą nagłą sytuację wpływającą negatywnie na bezpieczeństwo ruchu drogowego, której nie można było przewidzieć, w szczególności wypadek, kolizję, uszkodzenie drogi, pożar, powódź, zagrożenie terrorystyczne, katastrofę budowlaną lub osuwisko.

GDDKiA w oparciu o stosowną analizę, uwzględniając warunki pogodowe, porę dnia, kategorię dnia, porę roku, płynność ruchu, długość zatoru drogowego i przewidywany czas jego likwidacji, przewidywany czas zatrzymania ruchu drogowego oraz sposób zachowania użytkowników autostrady i jego wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego, stwierdza, czy wystąpienie zdarzenia lub zatoru drogowego spowodowało wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub zmniejszenie stopnia tego bezpieczeństwa. Na tej podstawie może zostać podjęta decyzja o czasowym odstąpieniu od poboru opłat za przejazd autostradą.

Podkreślić należy, że rozwiązania wprowadzone ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. są stosowane w praktyce. Tytułem przykładu ich zastosowania wskazać należy, że GDDKiA odstąpiła od poboru opłat na autostradzie A4 w związku z wypadkami drogowymi, które miały miejsce na tym odcinku w dniach 23 i 24 lipca 2015 r.

W przypadku odcinków zarządzanych przez podmioty prywatne na mocy umów koncesyjnych zawartych w 1997 roku (odc. autostrady A4 Katowice – Kraków zarządzany przez spółkę Stalexport Autostrada Małopolska SA, odc. autostrady A2 Nowy Tomyśl – Konin zarządzany przez spółkę Autostrada Wielkopolska SA) oraz w 2008 roku (odc. autostrady A2 Świecko – Nowy Tomyśl zarządzany przez spółkę Autostrada Wielkopolska II SA, odc. autostrady A1 Gdańsk – Toruń zarządzany przez spółkę Gdańsk Transport Company SA) zobowiązania koncesjonariuszy uregulowane są postanowieniami tychże umów zawartych ze stroną publiczną.

Umowy Koncesyjne określają zasady współpracy koncesjonariuszy z policją, jednostkami ratowniczymi świadczącymi pomoc przedmedyczną i medyczną i Jednostkami Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego oraz obligują spółki koncesyjne do współdziałania z właściwymi służbami i podmiotami w zapewnieniu bezpieczeństwa użytkownikom płatnej autostrady i powiązanej sieci dróg. Zobowiązania te obejmują m.in. podejmowanie wszelkich możliwych środków w celu zapewnienia bezpieczeństwa użytkowników zarządzanych przez nich odcinków autostrad oraz ratowania zdrowia i życia ludzkiego zagrożonych w wyniku, awarii, wypadków, katastrof i klęsk żywiołowych. Podejmowane działania powinny być adekwatne do zaistniałego zagrożenia bezpieczeństwa, więc w przypadku sytuacji kryzysowej nie wykluczają czasowego podniesienia szlabanów.

Dążenie strony publicznej do ujednoczenia regulacji zawartych w istniejących umowach koncesyjnych z wprowadzonym w ubiegłym roku rozwiązaniem obowiązującym podmioty pobierające opłaty za przejazd autostradą wymienione w art. 37a ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641 i 901) byłoby podstawą do występowania przez ww. spółki z roszczeniami o odszkodowanie. Z uwagi na powyższe, w sytuacji kiedy działania koncesjonariuszy nie naruszają obowiązującego prawa, nie kolidują z realizacją podjętych zobowiązań, ani nie przekraczają uprawnień wynikających z umów koncesyjnych, decyzja o podjęciu kroków w kierunku zmiany postanowień tych umów przez stronę publiczną powinna być przemyślana, poprzedzona wielowymiarowymi analizami oraz zabezpieczeniem środków finansowych na pokrycie kosztów wynikających z jej wdrożenia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Do biura senatorskiego zwróciła się grupa mieszkańców Mławy z informacją, że w nowym rozkładzie jazdy PKP zostają zlikwidowane zatrzymania w Mławie następujących pociągów: IC 15101 relacji Warszawa Zachodnia – Gdynia; TLK 15100 relacji Gdynia – Warszawa Zachodnia; IC 1520 relacji Olsztyn – Warszawa Zachodnia; IC 1521 relacji Warszawa Zachodnia – Olsztyn.

Stacja PKP Mława jest ważnym miejscem przesiadkowym dla osób udających się do centralnej Polski, na północ i Mazury. Wykluczenie zatrzymań aż czterech pociągów znacznie ograniczy możliwości podróżowania mieszkańców tych terenów.

W związku z tym zwracamy się z prośbą o informację, jakie przyczyny legły u podstaw takiego ograniczenia zatrzymań pociągów w Mławie i czy stosowne spółki kolejowe planują przywrócenie tych zatrzymań.

Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń

Odpowiedź

Warszawa, 28 stycznia 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone wspólnie przez senatorów Jana Marię Jackowskiego i Krzysztofa Słonia podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. w sprawie *przywrócenia postojów pociągów na stacji Mława*, przedstawiam poniższe informacje.

Prace nad projektem rocznego rozkładu jazdy pociągów edycji 2015/2016 zostały zakończone i wprowadzenie jakichkolwiek zmian obecnie nie jest możliwe. Zgodnie z ustawą z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1594 z późn. zm.) wniesienie ewentualnych zmian w ww. rozkładzie jazdy może nastąpić dopiero przy jego aktualizacji, tj. od dnia 12 czerwca br.

W związku z napływającymi negatywnymi sygnałami ze strony podróżnych w kwestii wprowadzonego w życie w dniu 13 grudnia br. rozkładu jazdy pociągów 2015/2016 Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa podjęło krytyczną analizę w tym zakresie, której celem jest zbadanie możliwych do wprowadzenia korekt w różnych perspektywach czasowych z oszacowaniem skutków finansowych dla przewoźników kolejowych oraz budżetu państwa.

Jednocześnie wyjaśniam, że według obowiązującego rozkładu jazdy pociągów 2015/2016 na stacji w Mławie postój ma osiem par pociągów kategorii TLK i IC, których wykaz zatrzymań przedstawiam poniżej.

Przyjazd	Odjazd	Kategoria	Nr poc.	Nazwa poc.	Stacja początkowa	Stacja końcowa
08:44	08:45	TLK	15106/7	WOJCIECHOWSKI	Warszawa Zachodnia	Gdynia Główna
08:44	08:45	TLK	15156/7	DELFIN	Warszawa Zachodnia	Łeba
09:12	09:13	IC	2511/0	SIENKIEWICZ	Kielce	Olsztyn Główny
09:12	09:13	IC	1518/9	SIENKIEWICZ	Warszawa Zachodnia	Olsztyn Główny
13:12	13:13	IC	3530/1	ŻEROMSKI	Kraków Główny	Olsztyn Główny
14:43	14:44	TLK	18100/1	SŁOWINIEC	Warszawa Zachodnia	Kołobrzeg
17:12	17:13	IC	3528/9	KOLBERG	Kraków Płaszów	Olsztyn Główny
19:03	19:04	TLK	4520/1	KORMORAN	Katowice	Olsztyn Główny
20:43	20:44	TLK	15108/9	RATAJ	Warszawa Zachodnia	Gdynia Główna
21:12	21:13	IC	3526/7	ORŁOWICZ	Kraków Główny	Olsztyn Główny
06:54	06:55	IC	5326/7	ORŁOWICZ	Olsztyn Główny	Kraków Główny
07:20	07:38	TLK	51108/9	RATAJ	Gdynia Główna	Warszawa Zachodnia
08:54	08:55	TLK	5420/1	KORMORAN	Olsztyn Główny	Katowice
10:53	10:54	IC	5328/9	KOLBERG	Olsztyn Główny	Kraków Płaszów
13:38	13:39	TLK	81100/1	SŁOWINIEC	Kołobrzeg	Warszawa Zachodnia
14:53	14:54	IC	5330/1	ŻEROMSKI	Olsztyn Główny	Kraków Płaszów
18:54	18:50	IC	5118/9	SIENKIEWICZ	Olsztyn Główny	Warszawa Zachodnia
18:54	18:55	IC	5210/1	SIENKIEWICZ	Olsztyn Główny	Kielce
19:18	19:19	TLK	51106/7	WOJCIECHOWSKI	Gdynia Główna	Warszawa Zachodnia
19:18	19:19	TLK	51156/7	DELFIN	Łeba	Warszawa Zachodnia

Zwracam uwagę, że w rozkładzie jazdy pociągów 2015/2016 liczba pociągów TLK i IC obsługujących stację Mława nie uległa pogorszeniu w stosunku do rozkładu 2014/2015. W rozkładzie jazdy edycji 2014/2015 na stacji Mława zatrzymywało się 7 par całorocznych pociągów międzywojewódzkich, natomiast obecnie w Mławie zatrzymuje się 8 par pociągów. Obowiązująca oferta została zwiększona o dodatkowe połączenie TLK „Rataj” relacji Warszawa Zachodnia – Gdynia Główna, które nie funkcjonowało w poprzedniej edycji rozkładu jazdy.

Informuję, że w celu poprawy oferty przewozowej dla stacji Mława Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa wspólnie z przewoźnikiem PKP Intercity SA aktualnie bada możliwość wprowadzenia dodatkowych postojów na stacji Mława dla niektórych połączeń w ramach prac nad korektą rozkładu jazdy 2015/2016, która wejdzie w życie z dniem 12 czerwca 2016 r. Analizy te obejmują m.in. postoje na stacji Mława dla pociągów IC „Neptun” i IC „Mazury”.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
 MINISTRA
 INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
 Piotr Stomma
 Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki

Do biura senatorskiego zwracają się przedstawiciele samorządu z informacjami o potrzebie wybudowania w najbliższym czasie na terenach wiejskich przyszkolnych boisk piłkarskich.

W związku z tym prosimy o informację, czy ministerstwo będzie kontynuowało wsparcie programu budowy boisk Orlik.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń*

Odpowiedź

Warszawa, 29 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do oświadczenia Senatorów Jana Marii Jackowskiego oraz Krzysztofa Słonia wygłoszonego podczas 5. posiedzenia Senatu RP, skierowanego przy piśmie o sygn. BPS/043-05-40/15 w sprawie kontynuacji wsparcia programu budowy boisk Orlik, uprzejmie informuję, że po zapoznaniu się z jego treścią pragnę udzielić odpowiedzi na postawione w nim pytanie.

Realizacja programu rządowego „Moje Boisko – Orlik 2012”, finansowanego ze środków budżetu państwa, zakończyła się w roku 2012. Ministerstwo Sportu i Turystyki nie planuje aktualnie realizacji programu dedykowanego dofinansowaniu budowy kompleksów boisk sportowych w formule, w jakiej realizowany był program „Moje Boisko – Orlik 2012”.

Natomiast podkreślenia wymaga fakt, że dofinansowanie realizacji inwestycji sportowych, w tym wzmiankowanych w oświadczeniu Panów Senatorów, boisk sportowych (również piłkarskich na obszarach wiejskich) możliwe jest w ramach szeregu programów finansowanych ze środków funduszu celowego, będącego w gestii ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, to jest Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (dalej FRKF).

W celu dofinansowania inwestycji sportowych minister co roku ogłasza programy, które publikowane są w BIP i na stronie Ministerstwa.

W roku 2016 r. planuje się realizację następujących programów Ministra Sportu i Turystyki:

- Program Rozwoju regionalnej infrastruktury sportowej,
- Program modernizacji infrastruktury sportowej,
- Program rozwoju szkolnej infrastruktury sportowej,
- Program rozwoju infrastruktury lekkoatletycznej,
- Program inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu.

Dofinansowania z FRKF na budowę bądź modernizację boisk piłkarskich na obszarach wiejskich możliwe są przede wszystkim w ramach następujących programów:

• **Program Rozwoju regionalnej infrastruktury sportowej**

Cel i obszar inwestowania: Wyrównywanie dysproporcji w nasyceniu poszczególnych regionów kraju podstawową infrastrukturą sportowo-rekreacyjną, w szczególności obiektami ogólnodostępnymi i umożliwiającymi masowe uprawianie sportu na każdym etapie życia.

Zadania inwestycyjne objęte programem: w zasadzie niemal wszystkie obiekty sportowe.

Wysokość dofinansowania: w zależności od wysokości wskaźnika G¹ odpowiednio do 33%/50%/70% wydatków kwalifikowanych zadania.

		Maksymalna wysokość dofinansowania dla poszczególnych wariantów dochodowych wg wskaźnika G (w mln zł)		
		33%	50%	70%
Typ obiektu	Pływalnia kryta 25 m	6	7	7
	Sala sportowa	2,5	3,5	4
	Pozostałe zadania	1	1,5	2

Na realizację programu w 2016 roku wstępnie zaplanowano kwotę środków w wysokości 178 mln zł (w tym na realizację inwestycji kontynuowanych).

• **Program modernizacji infrastruktury sportowej**

Cel i obszar inwestowania: rewitalizacja bazy sportowej, modernizacja całych obiektów, bądź elementów infrastruktury wymagających gruntownej odnowy, przeciwdziałanie procesom utraty wartości użytkowej obiektów sportowych. Program dotyczy przebudowy lub remontów ogólnodostępnych obiektów sportowych służących klubom sportowym, w szczególności obiektów dla sportów olimpijskich oraz umożliwiających masowe uprawianie sportu.

Wysokość dofinansowania: do 50% wydatków kwalifikowanych zadania, nie więcej niż 2 mln zł, a w przypadku krytej pływalni nie więcej niż 3 mln zł.

Na realizację programu w 2016 roku wstępnie zaplanowano kwotę środków w wysokości 45,9 mln zł (w tym na realizację inwestycji kontynuowanych).

• **Program rozwoju szkolnej infrastruktury sportowej**

Cel i obszar inwestowania: zapewnienie odpowiednich, bezpiecznych warunków do uprawiania sportu szkolnego. Poprawa stanu przyszłolnej infrastruktury sportowej, przeznaczony na potrzeby realizacji zajęć w-f, służącej lokalnym społecznościom do aktywnego spędzania czasu, jak również umożliwiającej współzawodnictwo sportowe.

Zadania inwestycyjne objęte programem: obiekty sportowe o charakterze przy-szkolnym tj. zlokalizowane na terenie szkoły, bądź w jej najbliższym sąsiedztwie

Wysokość dofinansowania: w zależności od wysokości wskaźnika G odpowiednio do 33%/50%/70% wydatków kwalifikowanych zadania.

		Maksymalna wysokość dofinansowania dla poszczególnych wariantów dochodowych wg wskaźnika G (w mln zł)		
		33%	50%	70%
Typ obiektu	Sala sportowa lub modernizacja krytej pływalni	2,5	3,5	4
	Pozostałe zadania	1	1,5	2

Na realizację programu w 2016 roku wstępnie zaplanowano środki w wysokości 10 mln zł.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
 MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI
 Jarosław Stawiarski
 Sekretarz Stanu

¹ Wskaźnik dochodów podatkowych gminy, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 513).

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

*skierowane do prezesa Instytutu Pamięci Narodowej
– Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Łukasza Kamińskiego*

Do biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele organizacji patriotycznych z Ciechanowa z informacją, że w najbliższym czasie ma zostać podjęta uchwała Rady Miasta Ciechanowa o ustanowieniu zespołu przyrodniczo-krajobrazowego „Dolina Rzeki Łydyni”. Projektowany obszar styka się bezpośrednio z terenem, na którym w latach czterdziestych funkcjonował obóz NKWD. Jest duże domniemanie, że na projektowanym terenie zespołu „Dolina Rzeki Łydyni” mogą znajdować się szczątki ofiar terroru sowieckiego.

W związku z tym prosimy o informację, czy możliwe jest zbadanie tego terenu, i prosimy o udostępnienie informacji dotyczących tego obozu.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń*

Odpowiedź

Warszawa, 26 stycznia 2016 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem Senatorów Jana Marii Jackowskiego i Krzysztofa Słonia złożonym na posiedzeniu Senatu RP 18 grudnia 2015 r., dotyczącym terenu byłego obozu NKWD w Ciechanowie, przekazanym Instytutowi Pamięci Narodowej pismem z 23 grudnia 2015 r. uprzejmie informuję co następuje.

W sprawie będącej przedmiotem zainteresowania obu Senatorów – Pan Senator Jan Maria Jackowski – pozostawał w kontakcie z pracownikami Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN w Warszawie. Uczestniczyli oni w dniu 9 września 2013 r. w zorganizowanej w jego Biurze Poselskim w Ciechanowie konferencji poświęconej obozowi NKWD w Ciechanowie, z udziałem zainteresowanych środowisk lokalnych. Pracownicy IPN Jacek Pawłowicz i dr Kazimierz Krajewski zapoznali wówczas zainteresowane gremia z aktualnym stanem wiedzy na temat wspomnianej placówki. Przekazali też Senatorowi Janowi Marii Jackowskiemu posiadane przez IPN materiały. Od tamtego czasu stan wiedzy na temat obozu NKWD w Ciechanowie nie uległ zmianie.

W związku z projektowanym utworzeniem zespołu przyrodniczo-krajobrazowego „Dolina Rzeki Łydyni”, obejmującego także teren obozu NKWD w Ciechanowie, pragnę poinformować, że Instytut Pamięci Narodowej jest żywo zainteresowany przebadaniem tego obszaru. Przesłane przez Panią Marszałek informacje przekazemy dr. hab. Krzysztofowi Szwagrzykowi – pełnomocnikowi Prezesa IPN ds. poszukiwań nieznanych miejsc pochówku ofiar terroru komunistycznego.

Muszę od razu jednak zasygnalizować, iż przebadanie tak dużego, wielohektarowego terenu będzie przedsięwzięciem niełatwym, wiążącym się z bardzo dużymi kosztami. Przy jego realizacji konieczne będzie współdziałanie w kwestiach organizacyjnych i finansowych z władzami samorządowymi Ciechanowa oraz Wojewodą Mazowieckim.

Z poważaniem

Łukasz Kamiński

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Dotarły do mnie informacje o ograniczeniu przez spółkę PKP Intercity SA kursowania pociągu nr IC 48100 „Gwarek” i skróceniu jego trasy do relacji Koszalin – Katowice – Koszalin. W poprzednim rozkładzie jazdy pociąg ten kursował codziennie na trasie Słupsk – Koszalin – Katowice – Koszalin – Słupsk. Mieszkańcy regionu nie rozumieją, dlaczego skrócono trasę tego pociągu do Koszalina, skoro czas przejazdu z Koszalina do Słupska wynosi tylko 48 minut i z powodzeniem pociąg ten mógłby nadal kursować w relacji Słupsk – Katowice – Słupsk. Wyeliminowanie kursowania pociągu „Gwarek” ze Słupska powoduje konieczność dojeżdżania pasażerów do Koszalina lub Szczecinka, ograniczenie mieszkańcom Słupska możliwości dojeżdżania do Katowic i dalej na południe Polski, a co za tym idzie ograniczenie dostępu społeczności Słupska i mieszkańców miejscowości leżących na trasie tego pociągu na przykład do usług specjalistycznych szpitali klinicznych znajdujących się w Poznaniu i na południu Polski.

Zwracam się z prośbą o wyeliminowanie postępującego wykluczenia komunikacyjnego mieszkańców środkowej części Pomorza. Jakie przesłanki warunkują tak niekorzystne dla mieszkańców zmiany rozkładu jazdy pociągów? Czy ministerstwo oraz spółka PKP Intercity SA mają w swoich planach działania zmierzające do zwiększenia dostępu mieszkańców regionu słupskiego do komunikacji kolejowej?

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przeze mnie na osiemdziesiątym drugim posiedzeniu Senatu RP VIII kadencji 1 października 2015 r., skierowane do minister infrastruktury i rozwoju, otrzymałem informację, że wydłużenie trasy pociągów EIC Premium (Pendolino) do Słupska wymaga uzyskania zgody Komisji Europejskiej. Proszę o informację, czy spółka PKP Intercity SA zwróciła się do Komisji o taką zgodę? Czy ministerstwo zamierza inicjować i wspierać działania mające na celu zwiększanie dostępności transportu kolejowego dla mieszkańców Słupska i stacji pośrednich?

W związku z przedstawionymi argumentami proszę o wnikliwe przyjrzenie się kwestii rozkładu jazdy pociągów oraz przychylnie ustosunkowanie się do mojej prośby, popartej przekazywanymi mi apelami mieszkańców.

*Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 21 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Kazimierza Kleinę na 5. posiedzeniu Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że rozkład jazdy edycji 2015/2016 został już zatwierdzony i funkcjonuje od 13 grudnia br., a termin wnoszenia zmian przez Spółkę PKP Intercity SA upłynął 4 września br. Wskazana data wynika z *regulaminu przydzielania tras pociągów i korzystania z przydzielonych tras pociągów przez licencjonowanych przewoźników kolejowych w ramach rozkładu jazdy pociągów 2015/2016* przyjętego przez zarządcę infrastruktury kolejowej – PKP Polskie Linie Kolejowe SA.

Podkreślam, iż plany modyfikacji oferty przewozowej w transporcie kolejowym związane są z możliwościami finansowymi organizatora przewozów i każdorazowo są uwarunkowane limitem dotacji budżetowej, określanej corocznie w ustawie budżetowej. Mając na uwadze limit środków przewidzianych na dofinansowanie połączeń międzywojewódzkich, nie jest możliwe objęcie umową o świadczenie usług publicznych oferty przewozowej zaspokajającej wszystkie oczekiwania społeczne. Kształtowanie zakresu oferty przewozowej uzależnione jest od poziomu dofinansowania, jakim dysponuje organizator przewozów.

Niemniej jednak w związku z licznymi protestami podróżnych w sprawie niezadowolającego rozkładu jazdy pociągów 2015/2016 w resorcie podejmowana jest krytyczna analiza bieżącego rozkładu jazdy – badane są możliwości jego korekt w różnych perspektywach czasowych z oszacowaniem skutków finansowych dla przewoźników kolejowych oraz budżetu państwa. Analizy te obejmują również rozkład jazdy pociągów dla stacji Słupsk.

Wychodząc naprzeciw postulatam mieszkańców Pomorza Środkowego pragnę przekazać, iż Spółka PKP Intercity SA rozważa wydłużenie relacji pociągu IC 48100/84101 „Gwarek” do Słupska od września 2016 roku. Jednocześnie informuję, iż w okresach 30.04.–03.05.2016, 26–29.05.2016 oraz 25.06.–04.09.2016 powyższy pociąg będzie kursował w relacji rozszerzonej do Ustki przez Słupsk. W chwili obecnej największą przeszkodą w realizacji wydłużenia trasy przedmiotowego pociągu jest niska przepustowość na jednotorowym odcinku linii kolejowej nr 202. Dodatkowymi warunkami wydłużenia relacji jest uzgodnienie powyższej zmiany z przewoźnikami regionalnymi w celu zapewnienia dogodnych skomunikowań, zabezpieczenie finansowania oraz dostępności odpowiedniej jakości taboru.

Pragnę podkreślić, że zapewnienie oferty przewozowej na jak najwyższym poziomie jest sprawą o szczególnym priorytecie dla Ministra infrastruktury i Budownictwa jako organizatora międzywojewódzkich i międzynarodowych połączeń kolejowych. W związku z powyższym resort dokłada wszelkich starań, aby przedmiotowa oferta w jak największym stopniu spełniała oczekiwania społeczeństwa. Pragnę zaznaczyć, że ostateczny kształt siatki połączeń uzależniony jest od wielu czynników, przede wszystkim od limitu dofinansowania przewidzianego na dany rok budżetowy.

W nawiązaniu do działań podejmowanych przez PKP Intercity SA w kierunku wydłużenia relacji pociągów kategorii Express InterCity Premium (EIP) „Warszawa – Trójmiasto (Gdańsk, Sopot, Gdynia)” przez Słupsk do Kołobrzegu, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa popiera ww. inicjatywę. Resort podziela opinię władz samorządowych oraz postulatów społecznych, że uruchomienie ww. pociągów na trasie Gdańsk – Słupsk – Kołobrzeg będzie miało wpływ na poprawę jakości obsługi pasażerów województwa pomorskiego i zachodniopomorskiego, a w konsekwencji przyczyni się do zwiększenia udziału transportu kolejowego w pracy przewozowej transportu publicznego.

Jednocześnie informuję, że zakup składów ED 250 (Pendolino) został współfinansowany ze środków Funduszu Spójności w ramach *Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2007–2013*, zatem wszelkie zmiany w stosunku do ustalonych tras kursowania nowego taboru powinny stanowić przedmiot uzgodnienia z Komisją Europejską (KE). W związku z powyższym, Spółka PKP Intercity SA wystosowała do KE wnioski o wydłużenie tras m.in. przez Słupsk do Kołobrzegu, po których mogłyby kursować pociągi „Pendolino” i oczekuje na wydanie decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej w tej sprawie. W przypadku zgody KE, kwestia uruchomienia dodatkowych połączeń przez Słupsk do Kołobrzegu składami ED 250 będzie również uzależniona od parametrów technicznych na zadeklarowanych trasach.

Należy podkreślić, że przewozy pasażerskie składami „Pendolino” należą do samodzielnej działalności komercyjnej PKP Intercity SA i minister właściwy ds. transportu nie ma możliwości wpływu na sposób i zakres ich wykonywania. Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. *o publicznym transporcie zbiorowym*, minister odpowiedzialny jest za organizowanie przewozów kolejowych w ramach służby publicznej na podstawie zawieranych z przewoźnikami umów o świadczenie usług publicznych.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień dziękując jednocześnie za zainteresowanie się tematyką kolejowych przewozów pasażerskich. Liczę, że powyższe wyjaśnienia okażą się wystarczające i w pełni wyjaśnią wszelkie wątpliwości.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Piotr Stomma
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Józefa Łyczaka

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Budowa drugiego stopnia na zaporze we Włocławku to projekt kluczowy dla bezpieczeństwa publicznego w regionie, ponieważ zaporą zbudowaną w 1970 r. już od ponad czterdziestu lat funkcjonuje bez przewidzianego w projekcie podparcia cofką kolejnego stopnia. Powoduje to ciągłą erozję dna i obniżanie poziomu wody w dolnym stanowisku. Obiekt wymaga trwałego zabezpieczenia przed katastrofą, a region – zwiększenia bezpieczeństwa powodziowego. Zdaniem ekspertów, którzy od wielu lat prowadzili badania konstrukcji oraz elementów i urządzeń znajdujących się pod powierzchnią wody, trwałe bezpieczeństwo zapory zapewni jedynie budowa drugiego stopnia, który podwyższy zwierciadło wody do odpowiedniego poziomu, oraz budowa hydroelektrowni. Hydroelektrownia zapewni także możliwość pozyskiwania czystego prądu. W związku z warunkami ekologicznymi, które Polska musi spełnić po akcesji do Unii Europejskiej, takie rozwiązanie przyniosłoby niezmiernie korzyści. Inwestycja w stopień wodny w rejonie Nieszawa-Ciechocinek przyczyni się zatem do likwidacji zagrożeń powodziowych na Nizinie Ciechocińskiej oraz likwidacji zagrożeń, które wynikają z samodzielnej eksploatacji zapory we Włocławku.

Pragnę zauważyć, że specustawa powodziowa daje specjalne uprawnienia w zakresie okresu wydania decyzji środowiskowej. Ustawa ta umożliwia rozpoczęcie projektowania i daje prawo wykupu działek, w tym przypadku ponad pięćuset. 61% działek jest w rękach prywatnych, z czego około 1% ma nieustalonych właścicieli, co oznacza przedłużenie postępowania z uwagi na konieczność przeprowadzenia procedury stwierdzenia nabycia spadku.

Budowa stopnia obejmuje dziesięć gmin, które wypracowały porozumienie co do trybu i sposobu realizacji przedsięwzięcia oraz procedury wydania decyzji środowiskowej. Trzeba przy tym zdawać sobie sprawę z tego, iż blisko dwa kolejne lata od chwili uzyskania prawomocnej decyzji środowiskowej może zająć przygotowanie projektu budowlanego, przeprowadzenie uzgodnień i finalnie uzyskanie pozwolenia na budowę oraz załatwienie wszystkich innych formalności.

Chciałbym również zwrócić uwagę na to, że oprócz zniwelowania zagrożenia powodziowego budowa zapory stanowi szansę na rozwój gospodarczy regionu opierający się na zbiorniku wodnym (żegluga, energetyka, nawodnienie). Znamionnym skutkiem budowy drugiego stopnia na zaporze we Włocławku będzie znacząca poprawa stosunków wodnych. Zmiana poziomu wód przyczyni się do zahamowania niekorzystnego zjawiska stepowienia Kujaw i poprawi tym samym sytuację rolnictwa w tym regionie.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania.

1. Czy Pan Minister dostrzega niezbędność wybudowania drugiego stopnia wodnego w rejonie Nieszawa-Ciechocinek?

2. Jakie konsekwencje miałyby ewentualne pęknięcie tamy we Włocławku? Proszę o podanie obszaru, jaki byłby zalany, liczby ludności, która byłaby poszkodowana, oraz szacowanego rozmiaru szkód w sytuacji zaniechania budowy drugiego stopnia zapory w rejonie Nieszawa-Ciechocinek.

3. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie i kiedy, aby wybudować kolejny stopień wodny na Wiśle w rejonie Nieszawa-Ciechocinek?

4. Czy jest możliwe podjęcie negocjacji z organizacjami ekologicznymi w celu uniknięcia procedury związanej z zaskarżeniem decyzji środowiskowej, co może spowodować opóźnienie budowy o kolejne lata?

Józef Łyczak

**Stanowisko
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 22 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do oświadczenia senatora Józefa Łyczaka w sprawie budowy drugiego stopnia na zaporze we Włocławku, uprzejmie informuję, że ze względu na konieczność uzyskania stanowiska jednostki nadzorowanej nie jest możliwe dotrzymanie terminu udzielenia odpowiedzi wynikającego z art. 49 pkt 5 Regulaminu Senatu RP.

W związku z tym, zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi do 19 lutego 2016 r.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Mariusz Gajda

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 2 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., w sprawie budowy drugiego stopnia wodnego na Wiśle poniżej zapory we Włocławku (BPS/043-05-43/15), poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę poinformować, że na zlecenie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku została zrealizowana w 2014 r. „Koncepcja ochrony przed wodami powodziowymi dolnego odcinka Wisły od Włocławka do jej ujścia do Zatoki Gdańskiej”, której wyniki zostały wykorzystane w wykonanym w 2015 r. projekcie Planu Zarządzania Ryzykiem Powodziowym dla obszaru dorzecza Wisły.

Celem przedmiotowego opracowania było wskazanie optymalnych rozwiązań mających zapewnić kompleksową ochronę przeciwpowodziową odcinka Wisły od Włocławka do jej ujścia do Zatoki Gdańskiej w aspekcie:

- 1) przeprowadzenia wód powodziowych 1%,
- 2) zimowej ochrony przeciwpowodziowej (Wisła jako droga wodna dla akcji lodołamania),
- 3) zabezpieczenia stopnia wodnego we Włocławku.

Podczas prac nad koncepcją ochrony przeciwpowodziowej dolnego odcinka Wisły przeanalizowano m.in. strukturę rzeki, elementy regulacyjne i pokrywę lodową. Analiza pozwoliła na zidentyfikowanie trzech głównych problemów dotyczących ww. odcinka Wisły:

- 1) brak właściwej głębokości nawigacyjnej dla pracy lodołamaczy,
- 2) zapewnienie bezpieczeństwa stopnia wodnego we Włocławku,
- 3) zapewnienie właściwej drożności trasy przejścia wielkich wód powodziowych w okresie letnim.

Ww. problemy stały się podstawą do określenia wariantów działań. W konsekwencji przeprowadzonych analiz matematycznych (badań modelowych), środowiskowych, wielokryterialnych oraz efektywności finansowo-ekonomicznej wskazano optymalne rozwiązanie – wariant wynikowy „Odbudowa ostróg wraz z wycinką w korycie wielkiej wody oraz budową stopnia poniżej Włocławka”, zapewniający bezpieczeństwo powodziowe zimowe i letnie oraz bezpieczeństwo stopnia wodnego we Włocławku.

W Koncepcji rozważono kilka lokalizacji budowy stopnia na trzydziestokilometrowym odcinku rzeki, aby w dalszych pracach można już było brać pod uwagę wnioski wynikające z samej koncepcji. Pod uwagę brano trzy lokalizacje: Nieszawa (km MPHP 235+410 – 30 km poniżej Włocławka), Bobrowniki (km MPHP 245+238 – 20 km poniżej) i Anwil (km MPHP 253+540 – 10 km poniżej). Przedmiotowa praca koncepcyjna jest zatem wczesną fazą dotyczącą wskazania lokalizacji stopnia.

Powyższy wariant znalazł się w Projekcie Planu Zarządzania Ryzykiem Powodziowym 2015–2021. W zakresie budowy stopnia wodnego poniżej Włocławka w planie wskazano, że:

- 1) Inwestycja może mieć potencjalnie znaczące oddziaływanie na cele ochrony obszarów Natura 2000 oraz została oceniona jako niekorzystna środowiskowo i wpływająca negatywnie na osiągnięcie dobrego stanu wód, istnieją jednak możliwości zastosowania skutecznych środków minimalizujących lub kompensujących;
- 2) Plan udowadnia przesłankę nadrzędnego interesu publicznego.

Odnosząc się do konsekwencji, jakie miałyby uszkodzenie tamy we Włocławku, informuje, że był to również problem analizowany w ramach ww. koncepcji. Z wykonanych badań modelowych (wykonanych przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy hydrodynamicznym modelem matematycznym) wynika, że awaria stopnia wodnego spowoduje:

- 1) wystąpienie znacznego wzrostu średnich wartości prędkości wody (nawet do 10 m/s). Maksymalny przepływ w wyniku awarii osiągnąłby wartość rzędu kilkudziesięciu m³/s, przekraczając kilkadziesiąt razy średni przepływ. Czas trwania kulminacji wynosi kilkanaście godzin. Wyznaczony zasięg obszaru zagrożonego powodzią w wyniku awarii znacznie różni się od obszaru wskazanego na mapach zagrożenia powodziowego co spowodowałoby znacznie większe straty powodziowe na odcinku od Włocławka do Grudziądza. Na odcinku najbardziej zagrożonym woda zalałaby znaczne obszary użytkowane rolniczo oraz obszary gospodarcze w największych miastach;
- 2) na wszystkich dopływach Wisły doszłoby do znacznego wzmocnienia cofki wód powodziowych;
- 3) realnym zagrożeniem będzie skażenie środowiska na skalę międzynarodową (powierzchnia równiny zalewowej doliny Wisły na odcinku 260 km poniżej Zbiornika Włocławek zostanie pokryta od kilku do kilkudziesięciu centymetrów miąższości warstwą nieprzyjaznego dla środowiska materiału, a wraz z wodami zanieczyszczenia dotrą do Morza Bałtyckiego) ze względu na odprowadzenie ze Zbiornika Włocławskiego zgromadzonych w nim 43 mln ton (31 mln m³) drobnoziarnistych osadów dennych. Jak wynika z badań pracowników naukowych PAN w Warszawie z 2007 r., zasoby metali ciężkich w osadach zbiornika wynoszą odpowiednio: As – 472 tony, Ba – 14 112 ton, Cd – 237 ton, Co – 420 ton, Cr – 2 818 ton, Cu – 1 466 ton, Ni – 739 ton, Pb – 1 658 ton, Zn – 13 477 ton, Sr – 3 127 ton, V – 762 tony;

- 4) według ekspertów, w wyniku awarii zapory, wielce prawdopodobne jest przerwanie wałów przeciwpowodziowych (ze względu na fakt, że przepływy osiągną wartości jak dla wody 500-letniej). Możliwe straty oszacowano na kwotę 5,5 mld zł (podobne skutki może wywołać jednoczesne wystąpienie kilku zatowań lodowych);
- 5) oprócz strat jakie mogą powstać w przypadku awarii, 56 tys. ludzi zostanie narażonych na utratę życia lub zdrowia. Zalanych zostanie 13 tys. budynków mieszkalnych, 726 społecznych oraz 183 zabytkowe. Przeszło 1 450 km² jest zagrożonych podtopieniem. Niemożliwymi do oszacowania są skutki społeczne związane z lękiem przed śmiercią, utratą bliskich oraz domów i dorobku życiowego osób, które doznają traumy, jaką niewątpliwie jest powódź.

W kwestii podjęcia negocjacji z organizacjami ekologicznymi należy zauważyć, iż realizacja zadań inwestycyjnych z zachowaniem zasad zrównoważonego rozwoju jest wymogiem nowoczesnej polityki państwa. Dialog z organizacjami ekologicznymi może być trudny, ale dla dobra procesów inwestycyjnych ma szczególne znaczenie i będzie prowadzony jako proces uczestnictwa społeczeństwa w ochronie środowiska.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się zapytaniem w sprawie likwidacji weekendowych połączeń kolejowych Regio pomiędzy Suchą Beskidzką a Żywcem, na odcinku linii kolejowej nr 97. Z informacji przekazanych mi przez środowiska zajmujące się kwestią utrzymania niniejszego połączenia wynika, że pociągi pomiędzy Suchą Beskidzką a Żywcem zaczęły kursować w styczniu br. po niemal pięciu latach przerwy. Przewoźnik Przewozy Regionalne uruchomił je na okres roku przy dogodnym skomunikowaniu z pociągami w kierunku Krakowa i Zakopanego, licząc na pozytywny oddźwięk tej decyzji u marszałków województw małopolskiego i śląskiego, które to samorzady miałyby dofinansować, a następnie zrewitalizować linię.

Od momentu przywrócenia ruchu na tej linii przewożono coraz więcej pasażerów, głównie studentów i turystów. Obecnie dwie pary pociągów przewożą niemal stu pasażerów w czasie weekendu, a liczba ta stale się powiększa. Zapotrzebowanie na połączenia do Krakowa jest bardzo duże – przewoźnicy wykorzystujący busy codziennie odbywają ponad sto kursów do Krakowa. Tymczasem zarząd województwa małopolskiego podjął decyzję o likwidacji relacji, a Przewozy Regionalne, mimo pozytywnych deklaracji samorządu województwa śląskiego, nie są w stanie same uratować połączenia ze względu na uwarunkowania ekonomiczne.

Podjmując decyzję o likwidacji połączenia, pominięto całkowicie czynniki społeczno-ekonomiczne, dostępność komunikacyjną i koszt alternatywnych środków transportu, dojazdu do pracy, wzmożony ruch turystyczny na przykład związany z miejscami kultu religijnego, dojazdem studentów do ośrodków kształcenia czy perspektywy rozwoju gospodarczego regionu. Samorzady, przez teren których przebiegają przewidziane do zamknięcia linie kolejowe, deklarują wolę współpracy w celu utrzymania linii nr 97 na odcinku Sucha Beskidzka – Żywiec, która ma wyjątkowo bogate walory turystyczne i ekologiczne oraz widokowe.

Przejazd pociągiem na omawianej trasie znacznie skraca czas przejazdu z aglomeracji górnośląskiej w rejon Podhala, umożliwiając jednocześnie odwiedzenie okolic Beskidu Żywieckiego i Wysokiego. Na odcinek Sucha Beskidzka – Żywiec nie można patrzeć jedynie przez pryzmat jego regionalnego znaczenia. Do końca sierpnia 2015 r. kursowały tam weekendowe pociągi InterRegio „Giewont” i „Szyndzielnia” relacji Częstochowa – Zakopane i Wrocław – Zakopane, cieszące się ogromną popularnością, gdyż stanowiły jedyne połączenie kolejowe Śląska z Podhalem. Przewoziły one nawet ponad dwustu pasażerów w trakcie jednego kursu, co świadczy o potencjale tej linii.

Likwidacja linii odbije się zdecydowanie niekorzystnie na rozwoju gospodarczym regionów Podbeskidzia, Śląska i Małopolski, co bardzo niepokoi samorządowców, którzy podkreślają, że konieczne jest nie tylko utrzymanie funkcjonowania lokalnego transportu w jego obecnym kształcie, ale również zwiększenie jego udziału w wykonywanych przewozach.

W związku z przedstawionym tematem zapytuję Pana Ministra o następujące kwestie.

1. Jakie kroki zamierza lub może podjąć Pan Minister, aby nie dopuścić do zamknięcia linii kolejowej nr 97 na odcinku Sucha Beskidzka – Żywiec?

2. Co ewentualnie stanie się z infrastrukturą kolejową na wyłączonych odcinkach? Czy ktoś będzie odpowiadał – a jeżeli tak, to kto i na jakich warunkach – za jej należyte zabezpieczenie przez zniszczeniem, dewastacją?

Z poważaniem
Andrzej Pająk

Odpowiedź

Warszawa, 29 stycznia 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Pajaka podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. w sprawie *likwidacji weekendowych regionalnych połączeń kolejowych na odcinku Sucha Beskidzka – Żywiec*, przedstawiam poniższe informacje.

Zasady organizowania pasażerskich przewozów kolejowych określają przepisy *ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym* (Dz. U. z 2011 r., nr 5 poz. 13 z późn. zm.). Zgodnie z przepisami ww. *ustawy* do ministra właściwego do spraw transportu należy organizowanie kolejowych przewozów pasażerskich o zasięgu międzywojewódzkim. Przewozy takie, mające charakter dalekobieżny są realizowane przez PKP Intercity SA na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych zawartej z ministrem właściwym do spraw transportu.

Ustawa zakłada również, że zadanie organizowania przewozów pasażerskich na obszarze województwa należy do właściwego miejscowo samorządu województwa, który decyduje o wielkości wykonywanych przewozów, uwzględniając wielkość środków własnych jakie jest w stanie przeznaczyć na finansowanie tych usług. Mając na uwadze fakt, iż połączenia kolejowe na odcinku Sucha Beskidzka – Żywiec mają charakter regionalny, organizatorem publicznego transportu zbiorowego jest województwo właściwe ze względu na przebieg linii komunikacyjnej, tj. samorząd województwa małopolskiego. Należy zauważyć, że *ustawa o publicznym transporcie zbiorowym* nie zawiera przepisów, które mogłyby stanowić dla ministra właściwego ds. transportu podstawę do ingerowania w decyzje samorządu województwa dotyczące zarówno organizacji regionalnego rynku przewozów pasażerskich transportem kolejowym, jak i oferty przewozowej określonej w rozkładzie jazdy pociągów. Samorząd województwa uwzględniając stan techniczny i przepustowość linii kolejowych ustala sieć linii komunikacyjnych, a biorąc pod uwagę wielkość zapotrzebowania na finansowanie tych usług, samodzielnie i suwerennie decyduje o wielkości przewozów wykonywanych na obszarze województwa rocznie, tygodniowo i w ciągu doby.

Z wyjaśnień Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego dotyczących przywrócenia regionalnych połączeń kolejowych na odcinku Sucha Beskidzka – Żywiec wynika, że Spółka Przewozy Regionalne w 2015 roku podjęła decyzję o uruchomieniu na zasadach komercyjnych 4 pociągów na tej trasie. Mimo atrakcyjnej oferty taryfowej zaproponowanej przez przewoźnika oraz odnotowanego stopniowego wzrostu zainteresowania w tym zakresie, połączenie to cechuje niska frekwencja podróżnych (około 20 osób w pociągu), co wiąże się z koniecznością zapewnienia zdecydowanie większych nakładów na dofinansowanie celem utrzymania tego połączenia.

Samorząd województwa małopolskiego uzależnia możliwość wznowienia omawianego połączenia o charakterze użyteczności publicznej, współfinansowanego przez samorząd województwa małopolskiego, od poprawy stanu technicznego omawianego odcinka, co pozwoliłoby na skrócenie czasu przejazdu i tym samym na uatrakcyjnienie połączenia.

Informuję, że w przyjętym przez Radę Ministrów we wrześniu 2015 roku *Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku* w ramach listy projektów rezerwowych ujęto zadanie pn. *Rewitalizacja linii kolejowej nr 97 Sucha Beskidzka – Żywiec*, przewidziane do realizacji w ramach *Regionalnego Programu Operacyjnego dla Województwa Małopolskiego na lata 2014–2020*. Zarządzanie omawianym *Regionalnym Programem Operacyjnym* jest zadaniem Zarządu Województwa, który uwzględniając posiadane środki finansowe podejmuje decyzje o włączeniu poszczególnych inwestycji do *Regionalnego Programu Operacyjnego*, a także o sposobie i terminie ich realizacji w ramach *Regionalnego Programu Operacyjnego*.

Ponadto wyjaśniam, że czasowe zawieszenie przewozów wykonywanych na odcinku *Sucha Beskidzka – Żywiec* nie jest podyktowane zamiarem fizycznej likwidacji linii nr 97, lecz kwestiami wysokich kosztów utrzymania tych połączeń. Natomiast brak ruchu kolejowego pasażerskiego czy towarowego na danej linii nie przesądza o natychmiastowym podjęciu działań zmierzających do jej likwidacji, ponieważ ruch kolejowy może być przywrócony nawet po wielu latach przerwy. Zgodnie z *ustawą z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym* (Dz. U. z 2013 r., poz. 1594 z późn. zm.) likwidacji linii kolejowych lub odcinka linii kolejowej dokonuje zarządca infrastruktury kolejowej po spełnieniu warunków ściśle określonych w ww. *ustawie*. W myśl tej *ustawy* tylko w przypadku, gdy wpływy za udostępnianie infrastruktury kolejowej nie pokrywają kosztów jej udostępniania, oraz po powiadomieniu właściwych organów jednostek samorządu terytorialnego i potencjalnie zainteresowanych przewoźników o zamiarze likwidacji danej linii lub odcinka linii kolejowej zarządca może wystąpić z wnioskiem do ministra właściwego do spraw transportu o wyrażenie zgody na likwidację. Podkreślam, że decyzje podejmowane w postępowaniach likwidacyjnych są traktowane ze szczególną starannością i każda sprawa jest rozpatrywana indywidualnie. Każdorazowo brana jest pod uwagę możliwość przywrócenia ruchu oraz znaczenie danej linii dla regionu, kraju.

Jednocześnie informuję, że obecnie resort infrastruktury i budownictwa prowadzi z zarządcą infrastruktury kolejowej – PKP PLK SA – prace związane z wdrożeniem *Programu wieloletniego na zarządzanie infrastrukturą kolejową*. Celem prowadzonych prac jest ustalenie optymalnej sieci kolejowej na terenie RP, m.in. poprzez dalsze utrzymywanie dotychczasowego poziomu infrastruktury kolejowej.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Piotr Stomma
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

W związku z niezadowoleniem społecznym, wyrażanym przez Stowarzyszenie „Zdrowe środowisko do życia”, towarzyszącym planowaniu i budowie elektrowni wiatrowych, tak zwanych farm wiatrowych, w gminie Rudniki (kod pocztowy 46-325), zwracam się z prośbą o opracowanie zmian prawnych skutkujących jednoznacznym określeniem minimalnej odległości, na przykład 1200 m, masztów z wirnikami łopatkowymi, tak zwanych wiatraków, o określonej mocy nominalnej, na przykład większej niż 50 kW, od miejsc stałego zamieszkania ludzi.

Brak tego rozwiązania w przedmiotowym przypadku doprowadził do konfliktów społecznych rozgrywających się na salach organów władzy samorządowej, władzy wojewódzkiej, w gabinetach parlamentarzystów oraz w sądach powszechnych. Wobec lobbingu, datków finansowych przekazywanych przez inwestora na rzecz gminy, nieścisłości zapisów prawa oraz braku porozumienia pomiędzy inwestorem, władzami gminy i grupą mieszkańców dochodzi do realizacji zadania, czyli budowy farmy wiatrowej, nieznajdującego akceptacji lokalnej społeczności.

Grzegorz Peczkis

**Odpowiedź
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 21 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: BPS/043-05-45/15, uprzejmie wyjaśniam, iż oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Peczkisa podczas 5. posiedzenia senatu RP w sprawie wniosku o opracowanie zmian prawnych skutkujących jednoznacznym określeniem minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od miejsc stałego zamieszkania ludzi przekazałem wg właściwości do Ministra Infrastruktury i Budownictwa.

Według mojej wiedzy w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa są przygotowywane rozwiązania prawne regulujące zasady lokalizacji elektrowni wiatrowych.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 9 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Peczkisa na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r., które skierowano do Pana Krzysztofa Tchórzewskiego – Ministra Energii (pismo z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: BPS/043-05-45/15), a które przekazane zostało do Pana Andrzeja Adamczyka – Ministra Infrastruktury i Budownictwa (pismo z dnia 21 stycznia 2016 r., znak: DEO-I-0702-1/4/16), pragnę poinformować co następuje.

W dniu 26 stycznia 2016 r. ww. oświadczenie wpłynęło do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, w którym obecnie trwają prace odnoszące się do szerokiego zakresu zamian w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego, w szczególności w zakresie ustalenia warunków lokalizacji odnawialnych źródeł energii jakimi są elektrownie wiatrowe. W ramach tych prac analizowane są zarówno obowiązujące przepisy, jak również: (a) problemy zgłaszane w licznych petycjach, (b) wnioski Najwyższej Izby Kontroli przedstawione w raporcie z kontroli przeprowadzonej w 2014 r. oraz (c) dotychczasowe propozycje mające na celu uregulowanie kwestii lokalizowania elektrowni wiatrowych, składane jako inicjatywy obywatelskie, poselskie, czy też senatorskie. W tym miejscu chciałbym podkreślić, że problem nieskoordynowanego lokalizowania i budowy elektrowni i farm wiatrowych został dostrzeżony i postrzegany jest przez resort jako szczególnie newralgiczny.

Przedstawiając powyższe pragnę Pana Senatora zapewnić, że prowadzone prace w niedalekiej przyszłości zaowocują propozycjami rozwiązań zawierających jednoznaczne uregulowania dotyczące lokalizacji inwestycji związanych z odnawialnymi źródłami energii. Rozwiązania te będą uwzględniały zarówno interesy społeczności lokalnej, jak również szerokie uwarunkowania i wymagania środowiskowe (obejmujące tak kwestie przyrodnicze, jak i zdrowie ludzi) związane z lokalizacją i funkcjonowaniem instalacji odnawialnych źródeł energii, a także wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa
Jerzego Szmita

W związku z kolejnym groźnym wypadkiem drogowym, do którego doszło na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 38 (Głubczyce – Kędzierzyn-Koźle) z drogą nr 45 (Opole – Racibórz) oraz publicznymi oświadczeniami posłów i senatora ziemi opolskiej ubiegłej kadencji, że skrzyżowanie to ma niebawem zostać poddane modyfikacji (ma zostać zbudowane rondo), a zamiar ten znajduje potwierdzenie w planach inwestycji drogowych, zwracam się z pytaniem o termin realizacji planowanej modyfikacji, budowy ronda na wskazanym skrzyżowaniu oraz szczegółowy zakres planowanych działań. Zabudowywanie tego skrzyżowania znakami świetlnymi ostrzegawczymi oraz tak zwaną tarką nałożoną na nawierzchnię, na co poniesione zostały nakłady inwestycyjne, nie spełniają swojego zadania, jakim jest wyeliminowanie wypadków na tym skrzyżowaniu.

W Kędzierzynie-Koźlu znajdują się jedne z największych w kraju zakładów chemicznych. Należą one do Grupy Azoty i zajmują się produkcją nawozów sztucznych, alkoholi OXO, plastyfikatorów oraz innych związków chemicznych. Z powodu braku obwodnicy niebezpieczne substancje chemiczne są transportowane przez centrum miasta.

W związku ze składanymi przez lokalnych parlamentarzystów od kilkunastu lat obietnicami – obwodnica w pewnym momencie była już w planie realizacji, lecz w poprzedniej kadencji została z niej wykreślona z uwagi na „przeternowanie się” stosownych pozwoleń – zwracam się z prośbą o określenie możliwości realizacji obwodnicy w czasie obecnej kadencji.

Grzegorz Peczkis

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 29 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Grzegorza Peczkisa z dnia 18 grudnia 2015 r., w sprawie przebudowy skrzyżowania dróg krajowych nr 45 i 38 w Kędzierzynie-Koźlu oraz budowy obwodnicy Kędzierzyna-Koźla, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad mając na względzie poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego, opracowała Plan działań na sieci drogowej, Program redukcji liczby ofiar śmiertelnych na sieci dróg krajowych, Program działań na sieci drogowej w zakresie drogowych obiektów inżynierskich oraz Program budowy ciągów pieszo-rowerowych. Plany te zawierają zadania, których celem jest poprawa stanu technicznego dróg krajowych, obiektów mostowych oraz poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego. Zadania ujęte w Planach zostały ustawione wg priorytetów, którymi

są: stan nawierzchni, ruch pojazdów ciężarowych, ruch pozostałych pojazdów, liczba zabitych i rannych na odcinku drogi oraz dostosowanie do przenoszenia nacisku 11,5 t/oś dla dróg sieci TEN-T.

W ramach zadań wpisanych w Programie redukcji liczby ofiar śmiertelnych głównym miernikiem kwalifikującym zadanie do realizacji była liczba zabitych i rannych oraz średni dobowy ruch pojazdów. W ww. programie GDDKiA uwzględniła budowę ronda na skrzyżowaniu dróg krajowych DK nr 38 i DK nr 45 w Reńskiej Wsi na poz. nr 160, na ogólną ilość 743 zadań. Zadanie obejmuje przebudowę istniejącego skrzyżowania na rondo od km 50+850 do km 51+978. Szacunkowy całkowity koszt inwestycji wynosi około 6 500 tys. zł.

Jednocześnie informuję, iż mając na względzie fakt, że potrzeby w dziedzinie bezpieczeństwa ruchu drogowego są wielokrotnie większe od środków finansowych otrzymanych na ww. cele, realizacja zadań w ww. programach odbywa się w kolejności przyjętej w danym programie i w każdym roku realizowanych jest tyle zadań, na ile starczą przyznane środki. W związku z powyższym przedmiotowa inwestycja znajdująca się obecnie na liście ww. programu, zostanie zrealizowana zgodnie z priorytetem jakim jest bezpieczeństwo uczestników ruchu na drogach, pod warunkiem zapewnienia finansowania. Przedmiotowe zadanie inwestycyjne nie zostało ujęte w Programie Likwidacji Miejsc Niebezpiecznych, stanowiącym załącznik nr 6 do Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.).

W kwestii możliwości realizacji obwodnicy Kędzierzyna-Koźła w czasie obecnej kadencji informuję, że inwestycja ta została uwzględniona w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 8 września 2015 r. Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.). Harmonogram przewiduje jej realizację w latach 2017–2021. Wskazać należy, że czynnikiem decydującym o wywiązaniu się z ww. terminu, jest uzyskanie zabezpieczenia finansowego na prace budowlane, nad czym skupiają się obecnie starania resortu. Aktualnie trwają analizy możliwości realizacji inwestycji w zakładanym terminie.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z niepokojącymi sygnałami od rodziców, nauczycieli oraz samorządowców z mojego regionu odnośnie do planowanych zmian organizacyjno-strukturalnych dotyczących szkół podstawowych i gimnazjów zwracam się z apelem o ewentualną rewizję zasadności lub odroczenie w czasie terminu realizacji procedury przekształceń oddziałów przedszkolnych w przedszkola i tworzenia zespołów szkolno-przedszkolnych.

Zmiana, o której mowa w kontekście przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 31 grudnia 2014 r. w sprawie wymagań ochrony przeciwpożarowej, jakie musi spełnić lokal, w którym jest prowadzone przedszkole utworzone w wyniku przekształcenia oddziału przedszkolnego lub oddziałów przedszkolnych zorganizowanych w szkole podstawowej (DzU 2015 r. poz. 20), pociąga za sobą konieczność poniesienia znaczących nakładów finansowych związanych z dostosowaniem pomieszczeń do wymogów prawnych wchodzących w życie. Istniejące rozwiązania w zakresie bezpieczeństwa pożarowego po wielu latach funkcjonowania oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych są optymalne, a w związku z ich uzyskaniem samorząd poniósł już określone koszty.

Kolejna obawa związana z dokonywanymi zmianami dotyczy powrotu do systemu nauczania w klasach I-VIII przy jednoczesnym obowiązku gmin co do zapewnienia możliwości korzystania z wychowania przedszkolnego dzieci od trzeciego roku życia. Przekształcenia te spowodują, że do utworzonych zespołów szkolno-przedszkolnych w perspektywie czasu trafią dzieci o ogromnym zróżnicowaniu wiekowym i odmiennych potrzebach, co rodzi poważne obawy w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i adekwatnych warunków opieki, wychowania i edukacji.

Szanowna Pani Minister, proszę o zwrócenie uwagi na wyżej wymieniony problem i o odpowiedzi na następujące pytania.

Czy Pani Minister również dostrzega opisany powyżej problem?

Czy od dnia 1 września 2016 r. w szkołach, gdzie obecnie funkcjonują tylko oddziały rocznego przygotowania przedszkolnego dla dzieci pięcioletnich, będzie trzeba zapewnić opiekę i wychowanie dla dzieci od trzeciego roku życia? Jeśli tak, oznaczać to będzie konieczność rozbudowy budynków szkolnych, gdyż obecnie nie ma możliwości utworzenia w nich pełnych przedszkoli. Wiąże się to z ogromnymi nakładami finansowymi. Czy przewidziane są środki na przynajmniej dofinansowanie tych działań inwestycyjnych?

Jaki sens praktyczny ma tworzenie odrębnej jednostki organizacyjnej gminy?

W jaki praktyczny sposób przekształcenie jednego oddziału przedszkolnego w przedszkole zmieni warunki funkcjonowania tego oddziału?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 25 stycznia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Mariana Poślednika na 5. posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2015 r., w sprawie planowanego przekształcania oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych w przedszkola i łączenia ich w zespoły szkolno-przedszkolne.

Szanowny Panie Senatorze,

biorąc pod uwagę liczne wnioski i postulaty napływające od jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów będących organami prowadzącymi szkoły podstawowe z oddziałami przedszkolnymi, odroczone wejście w życie¹ przepisu dotyczącego obligatoryjnego przekształcenia oddziałów przedszkolnych w przedszkola, z jednoczesnym utworzeniem zespołów szkolno-przedszkolnych². Pozostawiono decyzję organom prowadzącym.

Oznacza to, że do 1 września 2019 r. oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych mogą funkcjonować na dotychczasowych zasadach.

Gminy nie mają zatem obowiązku wdrażania procedur związanych z przekształcaniem oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych w przedszkola.

Z tej samej przyczyny wydłużony zostanie czas na dostosowanie pomieszczeń do przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 grudnia 2014 r. *w sprawie wymagań ochrony przeciwpożarowej, jakie musi spełniać lokal, w którym jest prowadzone przedszkole utworzone w wyniku przekształcenia oddziału przedszkolnego lub oddziałów przedszkolnych zorganizowanych w szkole podstawowej*³.

Obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej nie są prowadzone jakiejkolwiek prace związane ze zmianą struktury szkół.

Wszelkie tego rodzaju zmiany będą poprzedzone identyfikacją i analizą obecnej sytuacji oraz szerokimi konsultacjami społecznymi.

Z wyrazami szacunku

Anna Zalewska

¹ Rozwiązanie to zostało wprowadzone ustawą z dnia 29 grudnia 2015 r. *o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2016 r., poz. 35).

² Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. *o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. poz. 827 z późn. zm.).

³ Dz. U. z 2015 r., poz. 20.

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pojawiającymi się informacjami medialnymi zwracam się z zapytaniem, czy prawdą jest, że decyzją ministra spraw wewnętrznych i administracji pan Paweł Wojtunik, były szef CBA, został pozbawiony ochrony przez Biuro Ochrony Rządu.

Czy Pan jako przedstawiciel rządu RP wiedział, że mimo grożącego mu niebezpieczeństwa, a wręcz zagrożenia życia, „zdejmując” ochronę przyznaną wcześniej funkcjonariuszowi, który przez wiele lat rozpracowywał przedstawicieli mafii i gangów, naraża Jego i Jego bliskich na poważne zagrożenie utraty życia?

Czy państwo polskie stać jest na pozbywanie się wybitnego fachowca w zakresie przestępczości zorganizowanej i „wystawianie” go na zemstę gangsterów?

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 1 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 23 grudnia 2015 roku (sygn. BPS/043-05-48/15) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Panią Grażynę Sztark podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 roku w sprawie *pozbawienia byłego szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego ochrony zapewnianej przez Biuro Ochrony Rządu* uprzejmie przedstawiam co następuje.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o *Biurze Ochrony Rządu* (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 170 z późn. zm.) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego nie jest literalnie wymieniony w katalogu osób, które są objęte ochroną Biura Ochrony Rządu (BOR) z mocy ustawy.

Niemniej na podstawie art. 2 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 3 ww. ustawy minister właściwy do spraw wewnętrznych może podjąć decyzję, ze względu na dobro państwa, o objęciu ochroną przez BOR osób innych niż wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 przedmiotowej ustawy, określając jednocześnie zakres prowadzonych działań ochronnych. Decyzje Ministra w tym zakresie mają charakter czasowy oraz zależą od okoliczności występujących w poszczególnych przypadkach. Wskazane decyzje podejmowane są z zachowaniem przepisów prawa o ochronie informacji niejawnych.

Jednocześnie należy podkreślić, że specyfika działań BOR powoduje, że objęcie osoby ochroną ze względu na dobro państwa ma charakter indywidualny oraz czasowy. Tym samym nie jest zadaniem BOR zapewnienie stałej ochrony osobom chronionym ze względu na dobro państwa.

Odnosząc się do sprawy osoby wskazanej w wystąpieniu uprzejmie informuję, że zgodnie z ww. zasadami, ze względu na niejawną naturę wszelkich decyzji w tym zakresie, brak jest możliwości przekazania szczegółowych informacji. Pragnę jednak zapewnić, że podejmowane w przedmiotowej sprawie decyzje były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Zajęc

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani Minister w sprawie realizacji projektu „Rewizja i rozbudowa istniejących rozwiązań ustawowych realizowanych przez podmioty publiczne i niepubliczne na rzecz włączenia społecznego osób niepełnosprawnych oraz wypracowanie nowych rozwiązań w tym zakresie”.

Z pisma pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych nr BON-II.0702.8.2015.MR z dnia 9 października 2015 r. wynika, że MPiPS planuje w zakresie kreowania wsparcia osób niepełnosprawnych w ramach działania 2.6 Programu Operacyjnego „Wiedza, edukacja, rozwój” 2014–2020 zrealizować wymieniony projekt, który ma pozwolić między innymi na dodanie do obecnego systemu wsparcia nowych instrumentów, zapewniających osobom niepełnosprawnym możliwie samodzielne funkcjonowanie w społeczeństwie.

Z uwagi na brak jakichkolwiek komunikatów w tej materii uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: jaki jest stan realizacji tego projektu oraz kto odpowiada za jego wdrożenie?

Bardzo proszę o pilną odpowiedź.

Alicja Zajęc

Odpowiedź

Warszawa, 12 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: BPS/043-05-49/15, oświadczenie złożone przez Panią Senator Alicję Zajęc podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r., w sprawie realizacji projektu w ramach typu projektu „Rewizja i rozbudowa istniejących rozwiązań ustawowych realizowanych przez podmioty publiczne i niepubliczne na rzecz włączenia społecznego osób niepełnosprawnych oraz wypracowanie nowych rozwiązań w tym zakresie”, uprzejmie informuję, że ww. projekt nie został uruchomiony. Jego rozpoczęcie uzależnione jest od realizacji projektu w ramach dwóch typów projektów Działania 2.6 Programu Operacyjnego *Wiedza Edukacja Rozwój 2014–2020* – „Identyfikacja barier prawnych, administracyjnych, organizacyjnych we wdrażaniu postanowień Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w zakresie polityk publicznych, również w zakresie ich komplementarności i spójności wraz ze wskazaniem pożądanego kierunku działań” oraz „Formułowanie rekomendacji zmian w zakresie dostosowania polityk publicznych do postanowień Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z zapewnieniem ich komplementarności i spójności”. Rozpoczęcie realizacji projektu, o którym mowa w oświadczeniu Pani Senator planuje się po uzyskaniu raportu identyfikującego bariery we wdrażaniu postanowień Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, który powstanie w terminie do 12 miesięcy od rozpoczęcia projektu dotyczącego identyfikacji barier prawnych, administracyjnych,

organizacyjnych we wdrażaniu postanowień Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w zakresie polityk publicznych, również w zakresie ich komplementarności i spójności wraz ze wskazaniem pożądaných kierunków działań.

Ponadto w 2016 roku zgodnie z Rocznym Planem Działania Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na rok 2016 dla Osi priorytetowej II *Efektywne polityki publiczne dla rynku pracy, gospodarki i edukacji* PO WER, w ramach Działania 2.6 zostaną ogłoszone konkursy dotyczące dwóch typów projektów: „Monitoring działań jednostek administracji rządowej i samorządowej pod kątem realizacji praw osób z niepełnosprawnościami” oraz „Dokonanie przeglądu systemu orzekania o niepełnosprawności i stworzenie rekomendacji dla zmian, pozwalających na precyzyjne identyfikowanie osób, do których ze względu na niepełnosprawność powinny być kierowane instrumenty wsparcia”.

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Zając

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (DzU z 2004 r. nr 88, poz. 808, z późn. zm.) wynika, że wysokość środków, jakie Prezes Zarządu PFRON przekazuje na zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej samorządowi:

— wojewódzkiemu, na realizację zadań określonych w art. 35 ust. 1 pkt 4–6 oraz art. 36 ustawy o rehabilitacji,

— powiatowemu, na realizację zadań określonych w art. 11 ust. 12a, art. 13, art. 26, art. 26d–26f, art. 35a ust. 1 pkt 7 i 8, art. 36 oraz art. 40 i art. 41 ustawy o rehabilitacji,

zależy zasadniczo od:

— ogólnej liczby osób niepełnosprawnych bezrobotnych i poszukujących pracy,

— ogólnej liczby osób z orzeczeniami o niepełnosprawności (dzieci i dorosłych) oraz wskaźników częstości niepełnosprawności orzeczonej wśród określonych grup osób według dostępnych danych GUS,

— kwot zobowiązań z tytułu realizacji umów z zakresu rehabilitacji zawodowej zawartych przez dany samorząd,

— środków przeznaczanych na dofinansowanie zobowiązań dotyczących kosztów działania zakładów aktywności zawodowej lub warsztatów terapii zajęciowej.

Z przedstawionych informacji wynika, że wysokość środków na wymienione zadania otrzymywanych przez samorządy w żadnej mierze nie zależy od zamożności poszczególnych samorządów, na przykład wkładu samorządu wojewódzkiego w PKB czy też dochodów własnych samorządu powiatowego. Ponieważ uważam takie rozwiązanie za błędne w obliczu corocznego braku wystarczających środków na pomoc osobom niepełnosprawnym na terenie najuboższych samorządów, a także w obliczu innych przepisów pomocowych, które prawie każdorazowo uzależniają wysokość wsparcia od dochodów beneficjenta, bardzo proszę o informację, czy ministerstwo jest gotowe przeprowadzić stosowną analizę zasadności i możliwości wprowadzenia kryterium dochodowego odnośnie do przyznawania środków PFRON na 2016 r., obok kryteriów wynikających z algorytmu stosowanego dotychczas do wyliczania należnych środków dla poszczególnych samorządów.

Wnoszę też o informację, czy możliwe jest dodanie do środków funduszu na wspomniane zadania także środków unijnych.

Nadmieniam też, że wśród osób niepełnosprawnych mieszkających w gminach i powiatach oddalonych od dużych centrów istnieje bardzo mała świadomość potrzeby demonstrowania ubytków zdrowia i ubiegania się o stosowne orzeczenie o niepełnosprawności, dlatego osoby takie, i pośrednio ich samorządy, są dodatkowo dyskryminowane, jeżeli chodzi o podział środków PFRON.

Z uwagi na aktualność tematu bardzo proszę o pilną odpowiedź.

Alicja Zając

Odpowiedź

Warszawa, 28.01.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: BPS/043-05-50/15, oświadczenie złożone przez Panią Senator Alicję Zając podczas 5. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków PFRON samorządom wojewódzkim i powiatowym, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o *rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 z późn. zm.) środki Funduszu są przekazywane przez Prezesa Zarządu tego Funduszu samorządom wojewódzkim i powiatowym na realizację określonych zadań lub rodzajów zadań, na wyodrębniony rachunek bankowy – według algorytmu. Art. 48 ust. 3 ww. ustawy stanowi, że algorytm, o którym mowa w ust. 1, powinien uwzględniać w szczególności liczbę mieszkańców, liczbę osób niepełnosprawnych i liczbę uczestników funkcjonujących warsztatów terapii zajęciowej w powiecie oraz kwotę przewidzianą w planie finansowym Funduszu na dany rok na realizację przez samorzady zadań, kwotę zobowiązań finansowanych ze środków Funduszu z tytułu realizacji umów zawartych do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, dla którego jest obliczana wysokość środków. Ponadto, wpływ na wysokość kwoty środków PFRON przekazywanych samorządowi powiatowemu ma liczba osób niepełnosprawnych bezrobotnych i osób niepełnosprawnych poszukujących pracy w powiecie.

Plan finansowy PFRON, określający przeznaczenie środków na poszczególne cele wydatków, ustanawiany jest na podstawie założeń, o których mowa w art. 34 ust. 6 pkt 3 ww. ustawy, stanowiących o podziale zadań na zadania obligatoryjne i priorytetowe, natomiast ich wysokość jest ściśle związana ze źródłem pokrycia tzn. planowanym stanem przychodów (tj. wpłat pracodawców oraz wysokości dotacji budżetowej), jak również musi uwzględniać obowiązujące w danym zakresie przepisy.

W związku z powyższym należy zauważyć, że kwota środków PFRON przynależnych określoneму powiatowi wynika z podziału ogólnej kwoty środków PFRON z zastosowaniem wzoru określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie *algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym* (Dz. U. Nr 88, poz. 808 z późn. zm.).

Należy zaznaczyć, że zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o *samorządzie powiatowym* (Dz. U. z 2015 r. poz. 1445, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 2 ww. ustawy powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a więc suwerenność powiatu w zakresie podejmowanych decyzji nie może być kwestionowana. Zgodnie z art. 35a ustawy o *rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy.

Należy zaznaczyć, że dofinansowanie ze środków PFRON realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych jest formą częściowego wsparcia, a nie pokrywaniem w całości kosztów realizacji zadań własnych samorządu terytorialnego. Szczególne powinności w stosunku do osób niepełnosprawnych nie mogą spoczywać wyłącznie na organach administracji rządowej, ponieważ każda

z tych osób jest też pełnoprawnym członkiem społeczności lokalnej, której władze powinny starać się dbać o dobro wszystkich mieszkańców, a więc również osób niepełnosprawnych.

W nawiązaniu do powyższego oraz podnosząc kwestie dotyczące realizowania działań na rzecz osób niepełnosprawnych przy współudziale środków własnych powiatu należy zauważyć, że zgodnie z informacjami zawartymi w sporządzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli *Informacja o wynikach kontroli wykorzystania przez samorządy powiatowe środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*, w prowadzonym przez Ministerstwo Finansów *Systemie sprawozdawczości budżetowej* zarejestrowano w rozdziale klasyfikacji budżetowej – Rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych wydatki samorządów powiatowych realizowane z dochodów własnych w latach 2011–2013 odpowiednio na kwotę 56.699 tys. zł, 57.847,2 tys. zł i 60.029,8 tys. zł. Stanowiło to 9%, 6,5% i 9% w relacji do środków PFRON przekazanych powiatom według algorytmu¹.

Odnosząc się do kwestii realizacji zadań wspierających osoby niepełnosprawne ze środków unijnych pragnę wskazać Regionalne Programy Operacyjne na lata 2014–2020. Programy te realizowane są ze środków finansowych Unii Europejskiej pozostających w dyspozycji 16 Zarządów Województw. Celem tych programów jest wspieranie rozwoju regionów, m.in. poprzez finansowanie inwestycji dotyczących infrastruktury transportowej, ochrony środowiska i energetyki, a także projektów z dziedziny kultury, edukacji, zatrudnienia czy przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu.

MINISTER
z up. Krzysztof Michałekiewicz
Sekretarz Stanu

¹ Najwyższa Izba Kontroli, *Informacja o wynikach kontroli wykorzystania przez samorządy powiatowe środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*, Warszawa, 2015, str. 18.

Oświadczenie senatora Jana Żaryna

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Chciałbym skierować do ministra spraw zagranicznych pytanie dotyczące sytuacji, jaka jest mi znana, a o której dowiedziałem się przede wszystkim za pośrednictwem Związku Polaków we Włoszech, ale także innych przedstawicieli polskiej emigracji. Ta polska emigracja została zbulwersowana informacją dotyczącą braku poszanowania miejsca walki, w którym ginęli polscy żołnierze, a także żołnierze innych sił zbrojnych, armii innych państw i narodów, które walczyły podczas II wojny światowej w bitwie o Monte Cassino.

Chciałbym prosić Ministerstwo Spraw Zagranicznych o informacje o tym, jakie kroki zostały podjęte przede wszystkim przez ambasadę polską przy Kwirynale w Rzymie, by uzyskać informacje, w pierwszym rządzie od przeora klasztoru na wzgórzu Monte Cassino, dotyczące okoliczności sprzedaży gruntów związanej z mającym tam powstać miasteczkiem, które będzie miało charakter centrum handlowego, na dodatek takiego, w którym będzie między innymi sprzedawany, jak wiemy, alkohol. Na pewno miejsce walk może być narażone, nawet bez intencji, na głęboką zniewagę. Ta sytuacja może narażać na zniewagę ludzi, którzy tam walczyli i zginęli w 1944 r.

Zatem z jednej strony chodzi mi o informacje dotyczące stanu prawnego i sytuacji, którą wytworzyło znajdujące się tam zgromadzenie zakonne i konkretna osoba, przeor tegoż klasztoru. Z drugiej strony prosiłbym o informacje dotyczące tego, w jaki sposób państwo polskie zamierza interweniować i jakimi instrumentami chciałoby się posłużyć na arenie międzynarodowej w relacjach między Polską a Włochami, by ten proces, który tam dopiero postępuje, zatrzymać, zahamować, a najlepiej – rzecz jasna – odwrócić.

Jan Żaryn

Odpowiedź

Warszawa, 3 lutego 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie, złożone przez pana Senatora Jana Żaryna na 5. posiedzeniu Senatu RP w dniu 18 grudnia 2015 r. dotyczące Polskiego Cmentarza Wojennego na Monte Cassino, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podjęło szereg działań w sprawie poruszonej w oświadczeniu Pana Senatora. Ambasada RP w Rzymie po pierwszych, jeszcze nieoficjalnych i niepokojących sygnałach, mogących wskazywać na brak poszanowania miejsca walki o Monte Cassino, już w dniu 4.12.2015 r. wystosowała zapytania do włoskich instytucji (Opactwo OO. Benedyktynów na Monte Cassino, Urząd Gminy Cassino i Zarząd Parku Krajobrazowego Monti Aurunci) w kwestii instalacji kiermaszu świątecznego na terenie folwarku Albaneta, stanowiącym własność Opactwa, położonego między wzgórzami przylegającymi do Polskiego Cmentarza Wojennego. Pytania były wielokrotnie ponawiane w różnych formach.

W efekcie tej korespondencji miejscowe służby dokonały inspekcji terenu, na skutek czego jeden z baraków został zamknięty, ale prac przy budowie miasteczka nie wstrzymano. Kiermasz – miasteczko bożonarodzeniowe został otwarty dla publiczności

w dniu 8 grudnia 2015 r. Następnie, po wizji lokalnej dokonanej przez przedstawiciela Ambasady, została wystosowana nota werbalna do włoskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Ambasada RP w Rzymie podjęła szereg kolejnych działań wobec miejscowych urzędów oraz szeroko nagłośniła swoje działania we włoskich mediach. Ponadto, w grudniu 2015 r. została także przekazana stosowna nota do Sekretariatu Stanu Stolicy Apostolskiej, w której zaakcentowano wymiar religijny miejsca i konieczność zapobieżenia zmianie jego międzynarodowego charakteru z pielgrzymkowo-religijnego na lokalny, gospodarczo-użytkowy, zawierała także postulat dot. zainteresowania się władz kościelnych podejmowanymi tam działaniami i spowodowania przywrócenia właściwego stanu rzeczy.

Na miejscu bitwy o Monte Cassino znajdują się trzy pomniki wybudowane po wojnie staraniem żołnierzy 2. KP: pomnik 3 Dywizji Strzelców Karpackich – wzgórze 593, 5 dywizji Kresowej – wzgórze 575 oraz pomnik 4 Pułku Pancernego Skorpion. Ustawienie grudniowego kiermaszu zablokowało dostęp do pomników od strony parkingu przylegającego do cmentarza (cmentarz był dostępny), a instalacje świetlne zostały zamontowane wokół monumentalnego drogowskiego do pomników. Natomiast, wbrew pojawiającym się pogłoskom, żaden z nich nie został uszkodzony. Kiermasz, który miał być czynny do 10 stycznia 2016 r., w wyniku interwencji podejmowanych przez stronę polską, a także włoskie instytucje, włoskie stowarzyszenia społeczne i organizacje polonijne został ostatecznie zamknięty w dniu 18 grudnia 2015 r.

Ambasador Tomasz Orłowski w rozmowach z Burmistrzem Cassino Giuseppe Golini Petrarcone i Opatem Don Donato Ogliari podkreślał potrzebę przeprowadzenia rozmów i wypracowania warunków zagospodarowania kwestionowanego terenu, które spełniałyby oczekiwania wszystkich stron. Ta deklaracja została przyjęta za podstawę do dalszych działań. Ponadto, Ministerstwo Spraw Zagranicznych Republiki Włoskiej zostało powiadomione przez Ambasadę RP w Rzymie dnia 14 grudnia 2015 r. notą werbalną o sprawie i jednocześnie zostało poproszone o podjęcie wszelkich możliwych działań. Dyrektor Generalny włoskiego MSZ, Giuseppe Buccino-Grimaldi w rozmowie z Ambasadorem uznał niestosowność organizacji kiermaszu i sugerował możliwość wspólnej refleksji nad stworzeniem w tym miejscu placówki o charakterze kulturalno-edukacyjnym, co spotkałoby się z pełnym poparciem najwyższych władz RW.

Reasumując należy podkreślić, że wskutek zabiegów Ambasady RP w Rzymie udało się doprowadzić do usunięcia z terenu sąsiadującego z Polskim Cmentarzem Wojennym kiermaszu świątecznego, którego instalacja nigdy nie była konsultowana przez organizatorów ze stroną polską. Ponadto, podjęte zostały kroki mające na celu podjęcie rozmów z zainteresowanymi stronami na temat wieloletniego zagospodarowania terenu. Rozmowy są prowadzone m.in. ze stroną włoską w oparciu o Umowę między Rządem Republiki Włoskiej a Rządem Rzeczypospolitej Polskiej o Grobach Wojennych z 30.03.2012 r., która przewiduje, że: „Umawiające się Strony dołożą starań celem wprowadzenia zakazu powstawania w otoczeniu grobów i cmentarzy wojennych obiektów lub urządzeń nieliczących z powagą tych miejsc (...)”. (art. 4 pkt 3 ww. umowy).

Zapewniam Pana Senatora, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych na bieżąco i z ogromną uwagą monitoruje kwestie dotyczące zagospodarowania terenów przylegających do Polskiego Cmentarza Wojennego. Podejmujemy wszelkie działania, by miejsce bitwy pod Monte Cassino – tak ważne dla polskiej pamięci narodowej – zostało należycie zabezpieczone oraz by prowadzona tam działalność nie kolidowała z powagą miejsca pamięci, a także nie utrudniała dostępu ani do cmentarza, ani do pomników.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Kacperczyk